

Hồi 13

Quái Nhân Trong Hang Núi

Nhắc lại Kim Ngang Tiều sau khi xuất thủ hai chiêu Cự Linh Thần Chưởng đánh Kỳ Vân ngã lăn ra đất, chàng chỉ sợ bọn Cầu Hồn Bang bắt gặp nên lập tức quay người chạy thẳng về phía trong động núi sâu thẳm.

Đêm tối, nên trong hang đá càng tối. Ở phía ngoài động còn có đuốc cháy của bọn Cầu Hồn Bang nhưng phía trong chẳng có một chút ánh sáng nào, có lẽ phía trong này không có ai lần vào tới bao giờ.

Kim Ngang Tiều liều mạng tìm đường sống nên bất chấp bóng tối, chỗ nào chạy được là chạy như bay, chỗ nào khúc khuỷu gồ ghề, chàng cũng lần đi rất mau lẹ.

Chạy được một quãng, người chàng bỗng chạm phải núi đá. Mới đầu tưởng là hết lối chàng đã thất vọng, nhưng sau lần mò trong bóng tối, chàng mới biết đây là chỗ rẽ, hang núi quặt ngang nhưng vẫn tiếp tục vào sâu thêm nữa trong lòng núi.

Từ lúc này trở đi, đường đi rất khó, không thể chạy nhanh được. Có lúc phải lần từng bước.

Trong khoảng thời gian độ hai tuần trà, Kim Ngang Tiều đã phải qua bốn chỗ rẽ ngang. Chàng vẫn tiếp tục đi, hy vọng tìm lối thoát ra ngoài, nhưng phía trước mắt vẫn hoàn toàn tối đen, chẳng thấy ánh sáng trắng sao đâu hết.

Kim Ngang Tiều vừa đi vừa lo lắng, tính thầm nếu hang núi này không có lối thoát mạng chàng khó toàn. Trong lúc ngẫm nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiều đột nhiên nghe thấy “ha” một tiếng cười ngẩn ngui từ phía trước mặt vọng lại.

Trong bóng tối đen kịt của hang núi không biết sâu rộng như thế nào, tiếng cười bất ngờ nổi lên, dù bất cứ ai trong trường hợp này cũng đều kinh hoàng. Hơn nữa tiếng cười bí mật đó nghe lạnh lùng rùng rợn làm sao, Kim Ngang Tiều vừa nghe thấy đã giật nảy người toát mồ hôi lạnh.

Phản ứng đầu tiên là quay chạy trở lại, nhưng vừa lúc định quay lại, Kim Ngang Tiều chợt trông thấy phía trước mặt có ánh sáng lơ mờ.

Kim Ngang Tiều đã đứng sững, trong chớp mắt ánh sáng mờ mờ phía trước bỗng sáng rực lên như có người vừa đốt lửa. Chàng kinh hãi vội lùi lại, nhưng lại nghe thấy hai tiếng cười khác nữa. Chàng chăm chú nhìn, khi mắt đã quen với ánh sáng, Kim Ngang Tiều nhìn rõ trước mặt chàng lúc đó và bất giác ngay người sững sờ.

Phía trước là một chiếc thùng lớn như một khối đá. Sự thật đó là một khối đá nhưng có lẽ người ta đã khoét ở trong thành một cái thùng rỗng, để chứa nước, hình thù vuông vắn.

Trong chiếc thùng bằng đá đó có một người ngồi thò đầu ra. Tay mặt người ấy cũng thò ra ngoài, tay cầm một mồi lửa bùi nhùi. Người ngồi trong thùng ghé mồm thổi cho bùi nhùi bùng cháy, bởi vậy Kim Ngang Tiều mới thấy ánh lửa đột nhiên sáng rực lên.

Ngọn lửa cháy sáng, Kim Ngang Tiều nhìn rõ mặt người lạ. Đó là một ông già tuổi trên dưới sáu chục, nhưng tướng mạo thật kỳ quái, râu tóc dài lẽ thê, như thể hình ảnh người thời cổ trong một bức họa.

Ông già ngồi trong thùng nên không trông rõ cách ăn mặc của ông như thế nào.

Ông già thổi lửa cháy xong, ngẩng đầu nhìn Kim Ngang Tiều lạnh lùng nói:

- Nhà ngươi theo đuổi ta mãi cũng phí tâm cơ mà thôi. Họ Đon là ta có phải là hạng người chịu ra bang nợ hội kia hay không? Bọn các ngươi xét nhầm người mất rồi.

Nghe mấy tiếng "họ Đon là ta", Kim Ngang Tiều giật mình chàng lại nghe giọng nói lời lẽ như vậy, liền hiểu ngay sự tình. Chàng vội nói:

- Dám hỏi... lão tiền bối có phải là Dã Hồn Đon Độc Hạc đó không?

Ông già nọ liền lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Nhưng chỉ thoáng một giây, ông lại đổi vẻ mặt giận dữ quát:

- Các ngươi lại định giở trò đùa gì nữa với Đon mỗ?

Kim Ngang Tiều đoán biết ngay là bọn Câu Hồn Bang đến đây cưỡng bách Dã Hồn Đon Độc Hạc gia nhập bang của chúng, nhưng ông không chịu nên đã chạy trốn vào động này.

Thấy Kim Ngang Tiều, dĩ nhiên ông cho là người của Câu Hồn Bang, vì lúc đó chàng vẫn còn đeo mặt nạ bằng đồng và còn mặc y phục đen viền trắng của bọn Câu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiều vội tháo chiếc mặt nạ xuống, rồi nói:

- Đon tiền bối, tại hạ không phải là người của Câu Hồn Bang.

Đon Độc Hạc kinh ngạc hỏi:

- Ngươi là ai?

Kim Ngang Tiêu nói:

- Tại hạ vốn là người định đến núi này tìm kiếm lão tiền bối đó. Nguyên là Cô Quý Bối Âm trước khi từ trần đã dặn dò tại hạ đến đây tìm lão tiền bối, để tạm thời lánh nạn, thoát khỏi sự truy nã của bọn Cầu Hồn Bang.

Đon Độc Hạc vẫn có vẻ chưa tin hẳn, chỉ lạnh lùng nói:

- Bây giờ chính ta cũng đang lâm nạn, chưa giữ nổi thân, còn nói gì đến giúp người lánh nạn. Nhưng người ăn mặc theo bọn Cầu Hồn Bang mà?

Kim Ngang Tiêu vội nói:

- Đon lão tiền bối, tại hạ đến núi này thừa cơ giết được một tên Cầu Hồn Bang, nên giả trang đột nhập vào cuộc họp của chúng. Việc xảy ra còn dài, lúc này cấp bách không thể nói hết cho lão tiền bối nghe được.

Chàng quay lại nhìn phía sau lưng, rồi lo lắng tiếp:

- Vừa rồi, cơ mưu của tại hạ bị bại lộ, tại hạ phải chạy vào động này tìm đường thoát thân. Lát nữa bọn Cầu Hồn Bang thế nào cũng đuổi theo. Chẳng hay cứ thẳng đây đi còn lối nào nữa không?

Dã Hồn Đon Độc Hạc không đáp, đôi mắt mở to nhìn trừng trừng vào Kim Ngang Tiêu có vẻ suy nghĩ.

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ ra, nói:

- Đon lão tiền bối, tại hạ cũng có thể giúp được lão tiền bối một tay.

Ý chàng là định kéo Đon Độc Hạc ra khỏi chiếc thùng đá, rồi cùng Đon Độc Hạc chạy lánh nạn. Nhưng Đon Độc Hạc lắc đầu nói:

- Vô ích. Nhà người võ công bình thường, làm sao chống lại được Cầu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiêu uất ức đáp:

- Bọn Cầu Hồn Bang giết hại toàn gia tại hạ, mối thù đó tại hạ phải báo cho bằng được.

oOo

ĐẠI DŨNG ĐẠI TRÍ

Đon Độc Hạc đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt của ông già hơi lộ vẻ thán phục chí cương quyết của Kim Ngang Tiêu không sợ hãi lùi bước trước kẻ cường địch.

Ông do dự một lát, rồi nói:

- Động núi này quả thật có đường thông ra bên ngoài. Nhưng nếu không phải là người đại dũng khí, can trường khí phách hơn người, thì không thể nào đi qua được.

Kim Ngang Tiêu gượng cười buồn rầu:

- Văn bối lúc này chỉ có một đường tiến, nếu lùi là chết vì tay Câu Hồn Bang. Như vậy làm sao mà không liều cho được?

Đon Độc Hạc lắc đầu:

- Vẫn biết thế, nhưng ta sợ người khó lòng mà qua được con đường đó.

Kim Ngang Tiêu lấy làm lạ, không biết tiếng sâu vào trong động còn gặp những cản trở gì nữa, khiến ông già này phải nói một cách nghiêm trọng như vậy. Theo lời ông nói chắc hẳn phải khó khăn lắm.

Đon Độc Hạc bảo cần phải có dũng khí can đảm hơn người, nhưng chàng thiết nghĩ đã đến lúc chỉ còn một đường sống duy nhất, chạy thoát thân thì còn phải e ngại gì nữa. Dù chẳng có can đảm hơn người chàng cũng phải qua để tìm đường sống.

Đon Độc Hạc lại nói:

- Không những cần phải có can trường tuyệt mức, mà còn phải có cơ mưu trí tuệ vô song nữa mới đi được.

Kim Ngang Tiêu càng thấy lạ lùng vội hỏi:

- Lão tiền bối, chẳng hay trong động này có sự gì lạ?

Đon Độc Hạc lắc đầu:

- Lúc này ta chưa thể nói ra cho người biết, người đi tới sẽ hiểu. Có điều ta cần nói cho người biết là nếu người cứ theo động này mà đi sâu nữa, người sẽ thấy hai nơi có đường chia ra làm nhiều ngõ ngách. Bất cứ có bao nhiêu đường phân chia, người cũng mặc, người cứ chọn đường thứ ba từ phía trái đếm lại rồi đi theo con đường đó thì có hy vọng tìm được lối thoát ra ngoài. Nếu đi vào những con đường khác, người sẽ mất công vô ích, vì đó là những con đường quanh co vòng tròn, đi nửa ngày rồi sẽ chạy về chỗ cũ.

Kim Ngang Tiêu gật đầu:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ bảo.

Đon Độc Hạc buồn rầu:

- Ừ, ta chúc cho ngươi thành công.

Kim Ngang Tiều chào ông già rồi đi qua bên chiếc thùng đá, tiếp tục chạy thẳng về phía trước. Chàng đi được độ một trượng bỗng dừng lại và quay lại bảo ông già:

- Đon lão tiền bối, Cầu Hồn Bang bắt ép lão tiền bối gia nhập bang. Lão tiền bối không nghe chúng, tất sẽ xảy ra nguy hiểm đến tính mệnh. Tại sao lão tiền bối không đi cùng tôi tìm đường ra khỏi nơi đây?

Dã Hồn Đon Độc Hạc cười khanh khách đáp:

- Khi ta chạy vào đây ta đã dự liệu thế nào chúng cũng đuổi theo ta vào tận chỗ này nên ta đã chui vào thùng đá sẵn sàng chờ chúng đến. Tuy ta không phải là địch thủ của Cầu Hồn Bang chủ, nhưng ta đã có cách đối phó. Bằng không, ta đành liều mạng già với chúng.

Kim Ngang Tiều vội nói:

- Tại sao lão tiền bối không thử đi sâu vào trong động tìm lối thoát?

Dã Hồn Đon Độc Hạc cười gượng, buồn rầu:

- Nhà ngươi tưởng những lời ta vừa nói là dối chăng? Ta đâu có thể tiến vào trong đó được, vì ta biết ta không phải là tay đại dũng khí, mà cũng không là người thông minh cơ trí hơn người. Ta đi vào chỉ mất công để rồi lại phải trở ra thôi.

Kim Ngang Tiều thật tình lạ lùng, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Chẳng hay trong động này có gì ghê gớm đến nỗi một tay võ công cao cường như Dã Hồn Đon Độc Hạc cũng phải bó tay chịu thua? Nền nhớ Đon Độc Hạc ngang hàng với Cô Quỷ Bốc Âm và là một trong mười sáu cao thủ đệ nhất của Thiên hạ.

Tam Phật, Tứ Chân, Ngũ Hiệp, Cô Quỷ, Nhị Ma, Nhất Hồn. Võ công của Đon Độc Hạc đâu phải tầm thường.

Người trong võ lâm, ai là người không háo cường háo thắng?

Sở dĩ võ lâm xảy ra bao trận phong ba tàn sát đẫm máu, cũng chỉ vì muốn tranh hơn tranh kém, cậy tài cậy sức. Vậy mà Đon Độc Hạc phải tự tử ngay là bất tài, không dám đi vào trong động này.

Kim Ngang Tiều gật đầu nói:

- Những lời tiền bối căn dặn tôi đã hiểu rõ. Tôi sẽ thận trọng, thử một chuyến xem sao?

Đon Độc Hạc đáp:

- Ta chúc ngươi thành công.

Kim Ngang Tiều thấy ông già nhắc lại lời chúc tụng đó, chàng không khỏi tò mò, vội hỏi:

- Đon lão tiền bối, nếu ví thử tôi may mắn qua được động này liệu có sự gì tốt đẹp không?

Đon Độc Hạc đáp:

- Có sự gì tốt đẹp không, đến lúc đó người sẽ biết, người hỏi bây giờ cũng không ích gì. Người nói bọn Câu Hồn Bang đuổi theo, cơ sao người không chạy đi, còn ở đây hỏi chuyện vô ích làm gì?

Kim Ngang Tiều giật mình, vội nói:

- Lão tiền bối nói đúng, vậy tại hạ xin cáo từ.

Đã Hồn Đon Độc Hạc không đáp, tay cầm cây bụi nhùi cháy sáng, ném mạnh về phía Kim Ngang Tiều rồi nói:

- Không có gì tặng nhà người, ta chỉ có vật này cho người làm đuốc, may ra có ích gì chăng?

Kim Ngang Tiều giơ tay bắt lấy cây bụi nhùi, xoay người chạy thẳng. Nhờ có ánh sáng, Kim Ngang Tiều đi nhanh hơn. Động núi chỗ thì thật hẹp chỉ độ hai người qua lọt, chỗ thì thật rộng. Đâu đâu cũng có nước chảy róc rách, càng vào sâu, khí núi càng lạnh, âm phong thổi rợn người.

Chàng đi như vậy chỉ độ một tiếng đồng hồ thì bắt đầu thấy hang núi dốc xuống.

Chàng đoán phỏng lúc này hang núi sắp ra khỏi ngọn núi Gián Vân Phong, có lẽ lại thông sang quả núi khác kế tiếp.

Bỗng nhiên, Kim Ngang Tiều thấy phía trước mặt chàng hang núi bỗng chia làm nhiều ngã ngách, có tới bảy, tám đường khác nhau.

Nếu không có lời dặn bảo từ trước của Đon Độc Hạc, chắc hẳn chàng không biết đi theo con đường nào bây giờ. Nhưng đã nhớ những lời đó, Kim Ngang Tiều không do dự, đếm trái đến đường thứ ba, rồi nhắm đường đó mà đi.

Kim Ngang Tiều tính nhắm từ lúc bắt đầu đi vào hang, chàng đã đi được đến trên mười dặm.

Cho tới nay vẫn không thấy gì trở ngại, không biết cái gì mà Đon Độc Hạc nói phải có đại dũng khí, đại trí lực mới vượt qua được?

Không lẽ một vị tiền bối như Đôn Độc Hạc lại bày đặt ra chuyện để dọa chàng? Kim Ngang Tiều tự nhủ: phải cẩn thận đề phòng là hơn hết.

oOo

ÂM DƯƠNG CHUÔNG LỤC

Đi độ một dặm nữa, Kim Ngang Tiều lại nghe thấy nước chảy róc rách, càng đi tới càng nghe rõ.

Qua một khúc quanh, Kim Ngang Tiều thấy động núi mở rộng ra và có một đầm nước lớn ở trước mặt. Nước ở khe núi cao rĩ xuống chỗ này thành một vũng lớn, ở cuối vũng có một đường mở ra từ miệng bể, rộng đến ba xích, nước ở đầm từ đó chảy thành một con suối, quanh co chảy theo động núi về phía trước.

Trong lòng núi sâu có suối ngầm là sự thường. Nhưng điều làm Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hơn hết là bên cạnh đầu mương trên một khối đá lớn, có một người ngồi. Người đó ngồi im bất động, như thể đã hóa ra tượng đá, cùng một loại với khối đá lớn ở dưới chân người đó.

Cây bụi nhúi trên tay Kim Ngang Tiều còn cháy. Ánh sáng chiếu lên người đó, song le ánh lửa còn yếu, và khoảng cách còn xa nên mặt mũi người đó như thế nào, chàng chưa nhìn rõ. Chỉ thấy tay người đó có cầm một cần câu, có cả một sợi chỉ bạc thả xuống đầm nước, không hiểu người ấy câu gì ở chốn này?

Kim Ngang Tiều tuy kinh dị, vì trong hang núi cùng thẳm này lại có người, nhưng chàng mãi lo tìm lối thoát thân nên đã định mặc kệ không hỏi, tảng lờ như không thấy rồi đi qua chỗ ổn chuyện.

Nhưng đến khi chàng ngắm kỹ địa thế, chàng bất giác ngậy người ra, không bước đi được nữa. Thì ra đầm nước đó hình hơi tròn, chiếm chặt hết bề ngang của hang núi. Ở bề bên trái đầm nước có những mô đá nhô ra hiểm trở, cũng có thể mon men lần từng bước trên những mô đá đó mà sang bên kia.

Song là, ở bờ bên kia đầm nước, chính là khoảng cửa mở để nước đổ ra thành suối, chảy ra ngoài theo động núi quanh co đi mãi. Tảng đá có người lạ ngồi trên chính là ở giữa

suối, chắn ngang động núi, ở chỗ đó, động lại thu hẹp, thành ra nếu muốn tiếp tục đi nữa, bất luận như thế nào cũng phải đi sát qua người ngồi trên tảng đá.

Kim Ngang Tiều ngắm nhìn người đó và nghĩ thầm: một người đã ẩn cư trong hang núi sâu thế này, nhất định phải là một vị tiền bối dị nhân trong võ lâm. Nếu mình không lên tiếng chào hỏi vài lời, làm sao có thể đi qua được? Chàng đã định bụng như vậy, sắp mở mồm nói, đầu vừa ngẩng lên, bỗng người lại bật ra một chuỗi cười khanh khách.

Tiếng cười của người nọ tỏ ra đó là một người rất già, thanh âm không lớn lắm, nhưng không hiểu sao có sức mạnh làm rợn tới gáy Kim Ngang Tiều. Chỉ mới nghe có tiếng cười đó, Kim Ngang Tiều cảm thấy tim nẩy trong lồng ngực, chân chỉ muốn lùi và bỏ chạy.

Chàng cố trấn định tinh thần và đưa mắt nhìn. Người nọ lúc đó cũng vừa ngẩng đầu lên. Kim Ngang Tiều nhìn thấy rõ dung mạo của người lạ. Tóc người đó dài đến ba thước rậm rạp buông xõa hai bên vai và sau lưng nhưng toàn là tóc đen, không có một sợi tóc bạc nào. Trông mặt có thể đoán người đó ước độ trên dưới sáu mươi tuổi.

Cười xong, người lạ lên tiếng:

- Nhà ngươi muốn đi qua chăng?

Tới bên đầm nước, Kim Ngang Tiều chấp tay cung kính làm lễ, đoạn nói:

- Mong ơn lão tiền bối cho phép đi qua.

Người lạ lại cười khanh khách:

- Người đi vào sâu nữa chỉ có hại nhiều hơn là lợi. Người nhất định đi nữa hay sao?

Kim Ngang Tiều nghĩ thầm: vị dị nhân này ở sâu trong lòng núi, tất nhiên không biết gì về việc Câu Hồn Bang hoành hoành võ lâm, bởi chàng nghĩ chẳng cần phải nói nhiều giảng giải mất thì giờ. Chàng nói:

- Văn bối bắt buộc phải đi nữa, không đi không xong.

Người lạ gật đầu:

- Nếu vậy được, người cứ qua đi. Nhưng có điều là người phải nghĩ ra cách nào khỏi phải đi qua sát người ta... Người dùng cách nào cũng được, tha hồ suy nghĩ, nhưng cần nhất là người không được đi gần ta ba xích. Nếu không...

Người nọ nói đến đó bỗng lại buông ra một chuỗi cười ghê gớm, thanh âm lạnh lùng có sức mạnh làm kinh động hồn phách của bất cứ ai nghe thấy, khiến tim Kim Ngang Tiều đập mạnh thình thịch trong ngực.

Nói chưa dứt lời, người đó đã đưa hai cánh tay ra phía trước. Hai tay dang ra, nhưng tuyệt nhiên không thấy có tiếng động gì lạ. Song le đôi tay đó nhăm vào một đầm nước, như thể cả hai cánh tay đều cho vào vật gì trong đầm. Kim Ngang Tiêu còn ngạc nhiên đưa mắt nhìn, bỗng thấy nước trong đầm, chỗ dưới tay người lạ, tự nhiên xoáy tròn mỗi lúc một mau, rồi nước đó bỗng nổi thành ụ cao, như bị vòi rồng hút.

Thấy tình thế đó, Kim Ngang Tiêu kinh hoảng, không thốt được một lời. Nước trong đầm từ trước vẫn êm ả, ngay đến sóng nhỏ cũng không có. Vậy mà người đó chỉ đưa tay ra chỗ xuống mặt nước, nước đã xoáy tròn.

Đôi cánh tay của người đó đã có một chuồng lực ghê gớm làm nước phải xoáy đi. Có lẽ toàn thân người đó súc tích hai luồng chân khí âm dương rất thâm hậu, nên khi vừa phát chuồng, hai khí âm dương cực mạnh đã tiết ra, lôi cuốn mặt nước khiến nước xoáy tít như vậy.

Xem như vậy đủ biết võ công của người lạ đã đạt đến mức cao siêu không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu còn đang ngây người vì kinh dị, bỗng ông già dị nhân lại cười khanh khách, hai cánh tay đưa mạnh lên cao. Lập tức một tiếng "bùng" dữ dội phát ra chỗ nước xoáy đang đứng sững như một cái ụ, đột nhiên bị chuồng lực phi thường hút mạnh, bắn vọt lên cao như một cột nước khổng lồ. Đồng thời những tiếng ầm ầm sấm động phát ra, cột nước đã phi thẳng lên cao, chạm phải nền trần đá của động núi, rồi tán ra thành muôn ngàn hạt mưa rơi ào ào xuống mặt đầm nước, nhưng không phải chỉ có vậy. Chuồng lực của người đó sau khi hút cây nước vọt lên cao, đã truyền vào mỗi hạt nước mưa một phần nội gia chân khí. Thành thử khi hạt nước rớt xuống đầm, giữa những tiếng rào rào như sấm động, mỗi hạt nước lại vận khởi thành một cột nước nhỏ cao đến hơn một thước. Trong chớp mắt đầm nước bỗng nhiên mọc lên tua tủa những cây nhỏ, như một rừng cây quái dị, khoanh khắc sau mới cùng rào rào rớt xuống, trông thật vô cùng ngoạn mục.

Kim Ngang Tiêu khâm phục và kinh lạ quá đỗi, chỉ biết ngây người trố mắt ra nhìn, không thốt được ra một lời nào.

Mãi sau khi các cây nước nhỏ tan hết, mặt đầm chỉ còn gợn sóng rung rinh, chàng mới thở phào một tiếng, như vừa tỉnh một giấc mơ.

Vị dị nhân lại lên tiếng, giọng đầy vẻ ác ý:

- Thằng nhỏ kia, từ trước đến nay, nhà ngươi đã thấy có người nào trong võ lâm phát chuồng có uy lực như vậy không?

Kim Ngang Tiều nghe hỏi chợt nghĩ đến những nhân vật siêu đẳng trong võ lâm mà chàng đã gặp.

Cầu Hồn Bang chủ võ công cực cao, song thủ phát ra uy lực vô cùng, rồi đến chị em Thôi Ngọc Hoàn, Thôi Ngọc Linh đánh ra những ngọn chưởng âm nhu, kinh lực vô thanh vô tức và cả các vị cao tăng của Thiền Phật Tự, nhất là Bách Trượng Thiền Sư, chưởng pháp nội lực cao thâm không lường được.

Nhưng quả thật, tất cả những đó so với vị dị nhân trong động này vẫn còn kém một bậc, vì không ai có chưởng lực kinh dị đến thế.

Kim Ngang Tiều liền thành thực đáp:

- Vẫn bối quả chưa thấy người nào bằng.

Vị dị nhân lại cười, nói tiếp:

- Người đã biết chưởng lực của ta rồi, vậy ta hẹn lại điều kiện thử thách người: người không được đi gần ta quá ba thước, nếu không...

Người đó nói đến đó liền giơ tay ra làm hiệu phát chưởng rồi tiếp:

- Nhà người trông đó thì rõ.

Kim Ngang Tiều hiểu ngay người đó có ý nói, nếu chàng đi sát người ông ta dưới ba thước, lập tức ông ta phát chưởng tấn công chàng. Nhưng tại sao hai lần, lần nào ông cũng nói đến chữ "nếu không" rồi thôi?

Uy lực của vị dị nhân ghê gớm như vậy, chàng đỡ làm sao nổi. Nếu để một chưởng đó đánh trúng, người chàng sẽ nát ra như cám, chỉ có cách là tránh sao cho ông ta khỏi ra tay đánh mình mà thôi.

Nhưng điều kiện đưa ra khắt khe làm sao. Chỗ động núi ông ta ngồi, hai bên sườn hẹp lại, ngang chỉ độ ba, bốn thước là cùng. Vị dị nhân lại ngồi trên đá ở chính giữa, làm sao có thể đi qua mà không sát lại gần ông ta?

Hơn nữa, động núi ở mọi chỗ thì thật cao, nhưng ở chỗ vị dị nhân ngồi, mô đá ở trên rủ xuống như bức rèm thật thấp, dù có muốn nhảy vọt qua đầu ông ta mà đi cũng không sao được. Bất cứ cách nào muốn qua chỗ ông ta ngồi cũng phải đến gần ông ta dưới ba thước.

Kim Ngang Tiều ngăn người ra suy nghĩ đoạn lên tiếng:

- Tiền bối...

Không để cho chàng nói tiếp, vị dị nhân ngắt lời:

- Chớ có van xin cầu khẩn, vô ích! Nhà ngươi có cách nào qua, thì tiến lên qua, nếu không có cách qua, chỉ việc quay trở lại khỏi nói nhiều lời.

oOo

THỬ THÁCH TRÍ LỰC

Giọng nói của vị dị nhân lúc này có vẻ lạnh lùng như băng giá, nghe thấy cũng đủ ớn lạnh. Kim Ngang Tiều biết không thể năn nỉ được.

Chàng lo lắng vô cùng, vì biết rằng sớm muộn Cầu Hồn Bang chủ cũng đuổi theo chàng vào tận trong động này. Bọn Bách Trượng Thiên Sư đến tấn công Cầu Hồn Bang, chẳng qua chỉ làm trở ngại trong chốc lát thôi, không thể nào hạ nổi Cầu Hồn Bang chủ hay tiêu diệt các cao thủ của Cầu Hồn Bang. Nếu chàng không đi thoát qua cửa ải này, tất nhiên Cầu Hồn Bang chủ sẽ đuổi kịp đến nơi, lúc đó chẳng còn cách nào thoát chết nữa.

Kim Ngang Tiều từ bên bờ đầm nước lùi lại mấy bước nhìn quanh địa thế, thầm mong có một con đường bí mật nào giúp chàng qua khỏi chỗ này.

Nhưng nhìn kỹ một lượt, chàng tuyệt vọng. Chỗ dị nhân ngồi là đường duy nhất thông qua động đá.

Chàng nhìn lên trên đầu, rồi lại nhìn xuống phía dưới.

Dưới tảng đá của vị dị nhân là ngọn suối, nhưng khốn thay chỗ suối đó cũng chỉ sâu độ hai thước, dù muốn lặn xuống suối vượt qua chỗ dị nhân, cũng vẫn phải đi sát qua người ông ta trong vòng ba thước.

Kim Ngang Tiều nóng lòng sốt ruột, ông đầu dùng hết tâm lực trí não để nghĩ cách qua nơi dị nhân ngồi. Chàng nghĩ đến nỗi mồ hôi vã ra như tắm.

Mấy lần chàng có cảm tưởng như từ phía động ở sau lưng chàng có tiếng chân người vọng lại, làm chàng hồi hộp trống ngực đập thình thình. Nhưng sau lắng tai nghe, chàng lại không thấy gì hết. Té ra đó là do óc tưởng tượng mà ra.

Đã có lúc Kim Ngang Tiều nghĩ đến hai chiêu Cự Linh Thần Chưởng mà chàng đã học được. Nhưng chợt nhớ đến chưởng lực ghê gớm của vị dị nhân, chàng chỉ biết là lấy trứng chọi đá.

Nếu có tấn công vị dị nhân, Cự Linh Thần chưởng của chàng chưa đánh tới nơi, thì chưởng lực của vị dị nhân đã làm chàng nát thây.

Rút cuộc chàng bỏ hẳn ý định dùng vũ lực. Vị dị nhân đã thử thách như vậy, chắc hẳn là phải có một phương pháp để đi qua mà không bị tấn công. Nhưng cách đó là cách nào?

Kim Ngang Tiều lại ôm đầu nghĩ ngợi một hồi. Nhưng đến nửa giờ sau, chàng vẫn không nghĩ ra cách nào cả.

Chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng, biết rằng Câu Hồn Bang chủ chẳng mấy chốc nữa sẽ đuổi đến đây, sau khi đánh bị bọn Bách Trượng Thiền Sư.

Từ chỗ Kim Ngang Tiều đứng đến chỗ vị dị nhân ngồi còn cách một đầm nước và nếu đến gần vị dị nhân để qua nơi ông ngồi, phải mon men đi trên mấy tảng đá mấp mô ở bên bờ bên trái của đầm nước. Sau khi đi qua mấy mô đá đó mới đến chỗ cực kỳ nguy hiểm, tức là đến gần chỗ vị dị nhân. Và nếu tiếp tục đi nữa là đến sát bên ông, cách ba thước...

Kim Ngang Tiều đã lượng biết tình thế đó ngay lúc đầu nhưng chàng vẫn đứng bên này đầm vì chưa tìm cách nào đi qua khỏi chỗ nguy hiểm đó.

Lúc này tuy chưa nghĩ được cách nào nhưng vì quá nóng sợ Câu Hồn Bang chủ đuổi đến nơi, chàng thở phào một tiếng, bước chân lên mấy mô đá ở bờ đầm bên trái định mon men đến gần chỗ nguy hiểm rồi sẽ tính sau.

Nhưng chàng vừa bước đến mô đá thứ nhất chưa kịp bước tới bước thứ hai, đột nhiên vị dị nhân rú lên một tiếng quái dị.

Tiếng rú đó uy lực mãnh liệt vô song làm Kim Ngang Tiều chấn động cả tâm hồn, chàng dừng bước đứng ngây người, không tiến lên được nữa.

Sau tiếng rú kinh hồn đó, vị dị nhân lớn tiếng hỏi:

- Người đã chuẩn bị qua rồi phải không?

Kim Ngang Tiều đã trải qua bao cảnh hiểm nghèo, lòng can đảm của chàng mỗi ngày như được luyện thêm, khiến chàng trở thành gan lì, lòng dạ cứng cỏi. Chàng liền tiến lên, mặc dầu chưa nghĩ được cách nào qua nơi ông già kỳ lạ đó ngồi mà khỏi vi phạm cấm điều và mặc dầu chàng đã biết vị dị nhân đó không phải nói chơi, nếu vi phạm đến cấm kỵ của ông

ta, chỉ có nguy nhiều hơn là may mắn và không biết chừng chết thảm dưới chưởng lực ghê gớm của ông ta.

Tuy đã liều đến độ đó, nhưng nay bị tiếng rú kinh hồn động phách của vị dị nhân. Kim Ngang Tiều rung mình rợn gáy, và đến lúc câu hỏi của vị dị nhân vừa phát ra, chàng kinh hoảng đến nỗi thân hình loạng choạng, mơ hồ muốn ngã ngay xuống đầm nước. Chàng vội chấn tĩnh tâm thần rồi miễn cưỡng lùi lại mấy bước.

Vị dị nhân buông tiếng cười lạnh lạnh:

- Người muốn đụng vào hay thử xem ra sao?

Không hiểu tại sao nghe tiếng nói nói vị dị nhân có mãnh lực làm Kim Ngang Tiều kinh hoảng chỉ muốn bỏ chạy mặc dầu chàng không phải hạng nhát gan, nhứt là lúc này đến bước đường cùng, lùi lại gặp Cầu Hồn Bang chủ cũng chết. Hình như thanh âm của vị dị nhân đó có một tà thuật quái gở có khả năng làm người nghe phải kinh tâm tán đởm.

Dù sao Kim Ngang Tiều cũng chỉ lùi lại một bước. Chỉ chàng đã quyết, thà rằng tiến lên cho lão già quái gở này đánh chết còn hơn là đứng đây chờ Cầu Hồn Bang chủ đến thu tính mạng của mình.

Bất ngờ, mấy chữ "hãy thử xem" của vị dị nhân tuy làm Kim Ngang Tiều kinh hãi, nhưng đồng thời lại làm chàng giật mình suy nghĩ.

Chàng nhớ lại những lời người đó nói từ lúc đầu. Điều kiện đưa ra là không được đến gần ông ta quá ba thước và ông đã nói những hai lần. Song không lần nào ông nói rõ là nếu vi phạm điều kiện đó, ông sẽ dùng chưởng lực tấn công. Điều đó là do Kim Ngang Tiều nghĩ ra chớ không phải vị dị nhân nói.

Vả lại cả hai lần, khi nói đến chữ "nếu không" vị dị nhân lại giơ tay xuống mặt nước rồi im lặng.

Kim Ngang Tiều ngậy người ra nghĩ thầm: có lẽ đây là một mẹo lừa, cốt để dọa những kẻ nào nhát gan.

Nếu quả như vậy, thì đây là một bài toán kỳ diệu. Chẳng cần giải đáp gì hết mà vẫn trúng. Kim Ngang Tiều lại nghĩ:

- Đúng rồi, ông ta không hề nói nếu tiến đến gần ông quá ba thước, ông sẽ đánh vào người mình. Trái lại ông ta chỉ giơ tay phát ra chưởng xuống mặt đầm.

Thì ra tất cả những người đến đây trước đều phải nản chí bỏ ra về, chỉ vì đã hiểu nhầm. Khi thấy vị dị nhân buông lửng câu nói "nếu không..." rồi cười hô hố, đánh chưởng xuống

mặt đầm, ai chẳng nghĩ rằng ông ta sẽ giơ chưởng đánh mình, nếu mình vi phạm điều cấm tiến đến gần ông ba thước.

Không có ai ngờ rằng... thật ra chẳng có điều kiện gì hết, cứ qua là được! Thật giản dị.

Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó, chàng khấp khởi mừng thầm. Chàng đã nhất định liều, dù cho mình đoán sai, chết dưới tay vị dị nhân này cũng không uổng mạng, vì đàng nào cũng chết đến nơi rồi.

Nghĩ đoạn, Kim Ngang Tiều liền dẫn người bước qua mấy mô đá, đi mon men cạnh đầm nước để tiến đến chỗ vị dị nhân.

Giữa lúc đó, vị dị nhân lại quát lên một tiếng kinh hồn. Nhưng lần này Kim Ngang Tiều đã có chủ định, tâm đã vững, nên dù tim đập thành thành, chàng vẫn chần định được tâm trí. Sau khi dừng bước một chút vì tiếng quát kinh thiên động địa, chàng lại tiến lên nữa.

Nhờ học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng nội lực Kim Ngang Tiều đã tăng gia, khinh công vì thế cũng tân tiến hơn trước. Chàng chỉ nhảy vài lượt đã qua khỏi mô đá rất hiểm trở, và tiến đến gần, chỉ còn cách vị dị nhân độ năm sáu thước.

Đến độ gần thế này, với sức khinh công của chàng, Kim Ngang Tiều chỉ cần nhảy một bước là thân hình chàng sẽ bay qua cạnh vị dị nhân, lọt đến sau lưng ông ta và sẽ qua được cửa ải khó khăn.

Nhưng trước khi nhảy, Kim Ngang Tiều hơi do dự, đưa mắt nhìn vị dị nhân. Chính lúc đó, đôi mắt ghê gớm xanh như mắt mèo của già bỗng lóe lên nhìn chàng trầm chập như muốn thu hồn chàng.

Tới gần như thế này, Kim Ngang Tiều mới nhận thấy con người đó quả là bậc uy nghi phi phàm, khí độ thoát tục, có năng lực làm cho bất cứ người gan dạ đến đâu cũng phải sùng lòng, kinh hãi.

Đột nhiên, vị dị nhân quát lớn, tiếng nói vang lên như tiếng sấm:

- Người đã nghĩ được cách đi qua bên ta cách xa ba thước rồi sao?

Kim Ngang Tiều lắc đầu:

- Vẫn bối chưa nghĩ được cách nào hết.

Vị dị nhân "hừ" một tiếng, lại hỏi:

- Vậy nhà ngươi không sợ chưởng lực của ta hay sao?

Kim Ngang Tiều bình tĩnh đáp:

- Chưởng lực của lão tiền bối quả là hãn hữu trong thế gian. Nhưng lão tiền bối không hề nói sẽ dùng chưởng lực đó... tấn công vẫn bối. Lão tiền bối đã ra hiệu dùng chưởng đánh xuống đầm nước. Vậy vẫn bối xin qua, đã đến gần lão tiền bối dưới ba thước, mời lão tiền bối cứ việc phát chưởng... xuống đầm nước!

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn nét mặt của vị dị nhân. Nhưng vẻ mặt của ông ta vẫn uy nghi bất động, đôi mắt sáng quắc của ông vẫn đăm đăm, thật không thể nào đoán được ông ta đang nghĩ gì?

Kim Ngang Tiều bất chấp nguy hiểm, chàng nhún mình nhảy vọt, thân hình chàng lướt qua đầu vị dị nhân.

Vị dị nhân bỗng buông ra một chuỗi cười khanh khách, hai tay vung ra thành chưởng, quả nhiên chưởng đó đánh thẳng xuống mặt đầm như vừa rồi ông đã làm, nước trong đầm bị áp lực âm dương, lại cuộn tròn và nhô lên thành ụ.

Kim Ngang Tiều không bị chưởng lực tấn công, trong chớp mắt đã nhảy vọt qua người vị dị nhân, thân hình hạ xuống sau lưng ông ta. Đến lúc đó, Kim Ngang Tiều mới yên trí rằng mình đoán không lầm và vẫn sống. Chàng thở dài một tiếng nhẹ nhõm. Nếu không, chỉ một chưởng ghê gớm đó chàng cũng tân thân nát thịt rồi.

oOo

DỊ NHÂN VÀ CẬU HỒN BANG

Kim Ngang Tiều nhảy qua rồi quay lại kính cẩn nói:

- Đa tạ tiền bối đã cho qua.

Vị dị nhân cười khanh khách, không quay đầu lại, nói:

- Khỏi cần phải đa tạ. Biết bao năm qua, lão không thấy một ai nghĩ ra được chuyện nhỏ mọn đó và cũng không ai dám thử. Chỉ có người duy nhất làm được. Nhà người có thể tự hào là trí lực hơn người đó!

Kim Ngang Tiều vội nói:

- Đa tạ tiền bối quá khen. Dám hỏi tiền bối, từ đây trở đi, còn có trở ngại nào nữa không?

Vị dị nhân nghe hỏi bỗng “à” một tiếng, ngẫm nghĩ một lát rồi dịu giọng nói:

- Này cháu nhỏ, theo ý kiến của ta, cháu khỏi đi vào trong đó làm gì nữa. Tốt hơn hết là ở đây với ta, bái ta làm sư phụ cháu nghĩ sao? Ở đây trong hang động tối tăm, không thấy bóng mặt trời, nhưng trong đầm này có một thứ cá gọi là Vô Lân Ngư hình dáng thật đẹp, thịt thơm ngon vô cùng lại rất bổ cho nội lực.

Kim Ngang Tiều thở dài, nói:

- Tiền bối võ công chí cao, lại chịu nhận tiểu bối làm đồ đệ, thật là tam sinh hữu hạnh cho tiểu bối. Nhưng khốn thay tiểu bối đã trót kết cừ, kết oán với một người lực lượng quá lớn. Nếu tiểu bối bái tiền bối làm sư phụ, tiền bối e liên lụy cả đến ngài nữa vậy.

Vị dị nhân nghe nói như vậy, ngạc nhiên đến nỗi phải quay cả người lại nhìn Kim Ngang Tiều. Từ trước ông ta vẫn quay sấp bằng trên tảng đá nhẵn, khi ông quay người lại chỉ thấy thoáng một cái, người ông cũng lại ngồi sấp bằng hướng về phía sau, không biết ông ta dùng thân pháp thế nào mà kỳ diệu như vậy.

Vị dị nhân quay lại rồi giương đôi mắt lóng lánh sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiều trừng trừng.

Kim Ngang Tiều tuy vẫn biết vị dị nhân này không có ác ý gì với mình, nhưng trước cái nhìn ghê gớm của ông ta, chàng không khỏi run mình, đứng chết lặng, không thốt được ra một lời nào nữa.

Chợt thấy vị dị nhân trầm giọng hỏi:

- Kẻ thù của nhà ngươi chẳng lẽ võ công cao hơn cả ta hay sao?

Kim Ngang Tiều nghĩ đến chuông lực mà chàng vừa chứng kiến của vị dị nhân, chàng hiểu võ công của vị dị nhân này chắc chắn là cao hơn Cầu Hồn Bang chủ. Khốn nỗi Cầu Hồn Bang chủ có quá nhiều cao thủ, toàn là loại võ công thượng đỉnh, chẳng hạn như hai vợ chồng Kim công lão quái.

Nếu cả bọn cao thủ đó nhất tề xông đến tấn công, vị dị nhân này dù có giỏi đến đâu cũng khó địch lại chúng.

Bởi thế Kim Ngang Tiều ngẫm nghĩ rồi nói:

- Kẻ thù của vãn bối võ công đã cao thế lực lại lớn, bộ hạ của y không kể xiết, toàn những tay võ công trác tuyệt, tiền bối chỉ có một mình, người đơn thế cô, thật khó lòng đối với chúng được.

Vị dị nhân hừ một tiếng, sa sầm nét mặt. Đột nhiên ông ta cười nhạt mấy tiếng ghê rợn, nói:

- Từ bao năm nay nhà ngươi mới là người thứ nhất, dám nói với ta rằng ở trên đời này có người địch nổi ta.

Kim Ngang Tiều nghe nói giật mình rợn tóc gáy. Chàng tự chủ nếu không phải là người võ công đệ nhất thiên hạ, tài năng, làm nói một câu như vậy. Dĩ nhiên trên đời này không thiếu gì những kẻ đại ngôn khoác lác, nhưng xem thần thái vị dị nhân này, ông ta quyết không phải là kẻ ăn nói khoác lác.

Kim Ngang Tiều sững sờ một lát rồi liền hỏi:

- Chẳng hay tiền bối có dám tự xưng là thiên hạ vô địch không?

Vị dị nhân mở mồm nói, nhưng lại dừng lại. Ông ta ngẫm nghĩ rồi mới nói:

- Ta đã ẩn cư ở đây bao năm nay, có lẽ bây giờ không thể nói như vậy được nữa, võ lâm biến đổi không ngừng biết đâu chẳng nảy sinh ra những bậc kỳ tài trong thiên hạ. Ngươi thử nói cho ta biết kẻ thù của ngươi có lai lịch như thế nào?

Kim Ngang Tiều nghe nói vậy chàng đoán hiểu ngay vị dị nhân này năm xưa tung hoành thiên hạ, võ công tối cao, có thể đã từng xưng là vô địch thiên hạ chưa biết chừng. Chàng liền nhắm lại trong thiên hạ mấy chục năm trước. Tuy nhiên võ lâm không thiếu gì các bậc dị nhân kỳ tài tung hoành thiên hạ, rồi về qui ẩn, mất hết tung tích, thành thử chàng cố tìm đoán cũng không thể hiểu vị dị nhân này là ai?

Chàng thấy vị dị nhân hỏi đến kẻ thù vội nói:

- Kẻ thù của vãng bối là một người đứng đầu một bang,

Vị dị nhân vội hỏi:

- Bang hội gì? Có phải Hắc Long bang không?

Nguyên Hắc Long bang năm xưa thành lập tại quan ngoại, rồi sau xâm nhập Trung Nguyên trở thành đệ nhất bang trong võ lâm, bang chủ là Hắc Long Thần Quân võ công cao siêu không thể nào lường được, mà ngay đến bảy vị đường chủ cũng là thượng đỉnh của nhân vật hắc đạo rồi.

Song là, khoảng trên mười năm trước đây, Hắc Long Bang chủ chết đi, bảy vị đường chủ tranh nhau ngồi lên ngôi đường chủ nên tàn sát lẫn nhau, gây tằm thắm kịch nội bộ, thành ra bang hội to lớn uy thế như vậy, chỉ trong mấy năm đã tan ra trong mây khói.

Vị dị nhân này còn nhắc đến Hắc Long Bang, đủ biết ông ta đã ẩn cư ít nhất mấy chục năm nay. Kim Ngang Tiều tuy còn trẻ nhưng chàng đã được nghe nói đến Hắc Long Bang tan vỡ ra sao chàng vội nói:

- Không phải, Hắc Long Bang ngày nay đã tan rã rồi. Bang chủ đã chết, các đường chủ tranh nhau kế vị nên giết hại nhau nên bang hội đã tan rã rồi.

Vị dị nhân "hừ" một tiếng rồi nói:

- Nếu vậy nhà ngươi nói là bang hội nào?

Kim Ngang Tiều đáp:

- Kẻ thù của văn bối tức là Câu Hồn Bang!

Rồi chàng nói tiếp luôn:

- Câu Hồn Bang từ ba năm nay sát hại rất nhiều cao thủ võ lâm, gây nhiều xáo trộn trên chốn giang hồ. Tiền bối ẩn cư đã lâu chắc không biết được việc đó.

Vị dị nhân sắc mặt biến đổi kỳ lạ vội hỏi:

- Bang chủ là ai?

Kim Ngang Tiều cười ngượng:

- Điều đó thực là bí mật. Không ai trong võ lâm biết Câu Hồn Bang chủ là người thế nào.

Vị dị nhân trầm ngâm suy nghĩ rồi lại hỏi:

- Chẳng lẽ trong võ lâm không còn cao thủ nào nữa sao?

Kim Ngang Tiều thở dài, đoạn lần lượt thuật lại các hành động của Câu Hồn Bang cho vị dị nhân nghe.

Vị dị nhân sắc mặt có vẻ nghiêm trọng. Kim Ngang Tiều đã định đem việc Câu Hồn Bang chủ sử dụng âm khí khi có hình chim phượng ra nói, nhưng chàng chợt nhớ đến vụ hai vợ chồng Kim ngô lão quái nên chàng ngần ngại, không đem việc đó nói ra nữa.

Nghe xong chuyện, vị dị nhân châu mày có vẻ suy nghĩ. Kim Ngang Tiều liền hỏi:

- Chẳng hay tiền bối có đoán được lai lịch của Câu Hồn Bang chủ không?

Không ngờ vị dị nhân ngồi im như tượng gỗ, mắt mở nhìn tận đâu, tựa hồ như không nghe thấy câu hỏi.

Kim Ngang Tiều hỏi đến ba lần nhưng không thấy đáp. Chàng kinh ngạc vô cùng, cho rằng mình đã nói ra một chi tiết nào đó về Cầu Hồn Bang khiến vị dị nhân này đã biết một điều quan trọng, nên ông mãi suy nghĩ đến nỗi quên cả chàng. Biết đâu vị dị nhân này chẳng có liên hệ gì với Cầu Hồn Bang chủ?

Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó bất giác kinh hoảng thất thần, vội lùi lại mấy bước. Nhưng vị dị nhân vẫn ngồi im, hình như không nhìn thấy Kim Ngang Tiều nữa.

Chàng nghĩ thầm: không lợi dụng cơ hội này mà đi còn chờ gì nữa! Chàng liền quay người, lập tức phi thân chạy thẳng theo đường hang núi, thẳng tiến về phía trong nữa, bỏ mặc vị dị nhân ngồi như tượng đá.

oOo

THANH ÂM QUÁI DỊ

Chạy được một lát, Kim Ngang Tiều lên đến một chỗ đường cong cong như cách cung. Chàng dừng bước nghe ngóng, nhưng yên lòng ngay vì từ phía sau không có tiếng chân người đuổi theo.

Lúc này miếng bùi nhùi trên tay Kim Ngang Tiều đã cháy quá nửa. Mặc dầu là một cục than hồng le lói, ánh sáng đó cũng đủ giúp chàng rất nhiều trong lúc chạy trong hang tối.

Kim Ngang Tiều qua được bảy, tám chỗ đường vòng như vậy thì đến một đường hầm chia làm nhiều ngã. Chàng lại theo đúng lời Đon Độc Hạc căn dặn, đếm từ bên tả đến đường thứ ba, rồi theo đường đó chạy đi nữa.

Vừa đi, Kim Ngang Tiều vừa suy nghĩ về thái độ của vị dị nhân vừa rồi, chàng thấy nghi hoặc hết sức. Dầu sao chàng cho mình tự bỏ đi như vậy là rất phải, đối với một người võ công ghê gớm như vậy, nếu xảy ra chuyện gì bất như ý, chàng chỉ có thiệt chứ không có lợi.

Càng đi sâu vào đường hầm, gió âm u không biết từ đâu đến, càng thổi mạnh hang núi càng lạnh lẽo vô cùng. Dĩ nhiên trong tận cùng hang núi này, chẳng những người, mà bất cứ sinh vật nào cũng không có.

Kim Ngang Tiều đi mãi không thấy đường ra, trong lòng lo ngại vô cùng. Giữa lúc ấy bỗng nhiên một trận gió âm mãnh liệt thổi ào tới, làm bụi nhùi tắt ngấm, thân hình chàng cũng bị đẩy đi mấy bước.

Chàng kinh hãi tưởng như có vật ma quái nào sắp tấn công chàng trong hang núi tối om và lạnh lẽo này. Chàng thận trọng đứng nép vào một bên núi đá, vận dụng chân khí toàn thân, vừa để chuẩn bị ứng chiến vừa để chống lại cái lạnh

Nhưng lát sau không thấy sự khác lạ, chàng lại đi tiếp tục vào trong hang.

Lát sau tai chàng bỗng nghe một âm thanh quái dị. Thanh âm đó thoát đầu tuy nhỏ, nhưng trong hang núi tối om và lạnh lẽo này, nó xuyên vào tai chàng rõ rệt. Tiếng đó lúc tựa như tiếng thú rừng rợn, lúc tựa như tiếng còi thét vắng vắng, lúc lại giống như tiếng ma hồn quỷ than trách trong đêm khuya, khiến Kim Ngang Tiều thấy tóc gáy dựng ngược.

Kim Ngang Tiều vội vã dừng bước nghe ngóng. Nhưng chàng vừa dừng chân thì âm thanh đó im bặt. Chờ nghe một lúc nữa không thấy gì khác, chàng cất bước tiếp tục đi.

Chàng đi khoảng một trượng nữa, đột nhiên có ánh sáng mờ mờ. Chàng cả mừng tưởng sắp ra thoát bên ngoài, không ngờ... không phải!

Chàng đã bước đến một khu đường hầm rất lạ. Đường hầm trở nên rộng lớn, nhưng hai bên tường đá có phát ánh sáng mờ mờ xanh biếc, những ánh sáng đó tức là dạ quang kết thành những tia nhỏ, những sợi chỉ mảnh nhit như màng nhện, mỗi khi chàng cử động tiến lên hay quay đầu, các sợi chỉ lấp lánh xanh rờn đó như chuyển động, tựa hồ như một mảnh lưới nhện dạ quang khổng lồ đang kết lại xung quanh chàng, sắp sửa trói chặt chàng.

Kim Ngang Tiều kinh hãi vô cùng, chàng không hiểu mình đã lạc vào một chốn ma quái gì và đây sẽ còn có những hiện tượng gì nữa xuất hiện.

Kim Ngang Tiều nhè nhẹ cất bước đi nghe ngóng, nhưng xung quanh chàng những sợi chỉ múa lộn, như sắp trói chàng lại khiến chàng kinh hoảng, lại vội dừng bước. Khi dừng chân, các sợi chỉ sáng đó lại đứng yên.

Sau vài lần như vậy, Kim Ngang Tiều mới nhận thấy rằng đó chỉ là ảo ảnh làm chàng hoa mắt, chứ những vết sáng như sợi chỉ đó không hề chuyển động. Đó là những vật phát dạ quang ở trên tường của hang núi, vì dạ quang lấp lánh chuyển động, nên chàng có cảm tưởng là những sợi chỉ đó cũng chuyển động đó thôi.

Sau khi hiểu như thế, chàng càng yên lòng, cất bước tiếp tục đi, không để ý đến những vết sáng lấp lánh ở quanh mình.

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước thì thanh âm quái dị lại nổi lên. Lần này thanh âm rất rõ. Đó là những tiếng khóc, có lúc lại như tiếng rên rỉ gào thét, có lúc tựa như một tiếng rên rỉ, gào thét, có lúc tựa như một tiếng cười sặc sụa. Đặc biệt là thanh âm có mãnh lực làm Kim Ngang Tiều hoảng hốt mình nổi gai ốc. Một nỗi kinh hãi vô bờ bến xâm chiếm lấy chàng, mà chàng vẫn không hiểu mình sợ cái gì? Hình như thanh âm quái đó có khả năng kích động thần kinh hệ, đó có thể làm con người mất trí hóa điên...

Giữa một khung cảnh ma quái trong hang núi không biết sâu đến bao nhiêu trong lòng đất, lại thêm cái ảo ảnh mạng nhện dạ quang, thanh âm quái dị như tiếng hú của ma quỷ, tiếng cười sặc sụa của những linh hồn oan khuất, đã làm cho chàng thanh niên gan dạ đầy mình như Kim Ngang Tiều phải sợ hãi đến nỗi muốn ngã lăn ra chết giấc.

Phản ứng đầu tiên của chàng là dừng bước, rồi định quay đầu, ụt té chạy trở lại, để thoát khỏi cảnh ma quái.

Nhưng chàng mới lùi được hai bước, chàng đã nghĩ đến kẻ thù. Câu Hồn Bang chủ lúc này có lẽ đang đuổi theo chàng trong động núi. Nếu chàng quay lại tất nhiên sẽ gặp phải hắn, tính mệnh chẳng còn.

Kim Ngang Tiều lại đứng lại, mồ hôi vã ra như tắm, mặc dầu gió âm u lạnh buốt.

Thanh âm quái dị tiếp tục văng lại, tựa hồ như cỡi âm ti dưới chân chàng đưa lên.

Kim Ngang Tiều cố chấn định tinh thần, cho tâm trí chàng khỏi rối loạn. Chàng theo đúng phép thở nạp luyện công, hô hấp và vận động nội lực, cố chống chọi.

Đột nhiên chàng quát lên một tiếng, theo đúng phương thức của Cự Linh Thần Chưởng, phát ra một chiều, nhờ đó khí lực chàng bỗng tăng trội, Kim Ngang Tiều tiến lên mấy bước.

Thanh âm ghê rợn vẫn tiếp tục, Kim Ngang Tiều có cảm tưởng hễ chàng tiếng thêm một bước, tiếng quái dị đó càng ghê gớm, càng mãnh liệt. Lúc này chàng vẫn chưa biết tiếng đó phát ra từ phía nào, và tiếng đó là người hay thú?

Tiến thêm một bước nữa, Kim Ngang Tiều vã mồ hôi, phải dừng lại, từ lúc này chàng thấy có một sự khác lạ nữa

Lúc đầu thanh âm có vẻ từ dưới đất phát lên, mặc dầu không biết rõ ở chỗ nào? Nhưng sau khi chàng tiến được độ mười bước, trong tâm trí chàng bỗng có sự biến đổi lạ lùng.

Chàng có cảm tưởng thanh âm ghê gớm đã chui vào óc chàng rồi từ trong đầu chàng tiến đó phát ra hòa nhịp với tiếng phát ở bên ngoài. Trong đầu chàng cũng có tiếng đó.

Đến nước này, nếu Kim Ngang Tiều không phải là người đã luyện được hai thức Cự Linh Thần Chưởng chắc chắn chàng hóa điên khùng mất.

Kim Ngang Tiều bị tiếng đó xuyên vào đầu, đồng thời đầu óc chàng nhức như búa bổ. Tâm trí rối loạn đến cùng cực, nhưng chàng vẫn đủ sức lơ mờ hiểu rằng chàng đang vượt qua một trận chiến quái dị.

Trận chiến không có thành đồng vách sắt, không có quân canh hay người cản, mà chỉ có thanh âm ghê gớm như một màng lưới vô hình. Càng tiến lên màng lưới đó càng siết chặt và thanh âm ma quái càng xuyên vào óc.

Lúc này dù gan dạ đến thế nào Kim Ngang Tiều cũng không tiến lên được nữa. Chàng phải hai tay ôm đầu dừng lại, rồi không tự chủ được, chân lúi lại liên bầy, tám bước, phải gắng gượng lắm mới đứng lại được, không để cho thanh âm đẩy xa.

Kim Ngang Tiều đứng ở giữa khoảng đường hầm có vân sáng dạ quang như mạng nhện bao quanh chàng. Hình như khi bắt đầu bước vào khúc đường hầm dạ quang này, chàng mới bị thanh âm ma quái cản trở.

Chàng đã tiến đến giữa quãng đường hầm dạ quang, xem ra như vậy, chàng đã tiến được nửa trận tuyến rồi.

Nhưng lúc này chàng chỉ muốn bỏ chạy, chạy để thoát ra khỏi quãng đường hầm quái dị. Ý tưởng bỏ chạy thật vô cùng mãnh liệt. Song Kim Ngang Tiều vẫn đứng im. Chàng nhớ kẻ tử thù Câu Hồn Bang chủ đang đuổi theo ở phía sau. Quay đầu trở lại là đi và chỗ chết chắc chắn.

Kim Ngang Tiều lại nhớ thấy mấy lời nói của Dã Hồn Đơn Độc Hạc. Ông ta bảo đường ra ngoài có, nhưng muốn đi qua phải một người dũng khí vô song. Tại sao chàng không thể là con người dũng khí đó?

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiều nghiêng rằng xử thức thứ hai của Cự Linh Thần Chưởng để chân khí vận dụng hoàn toàn thân rồi chàng lao mình tiến vào mấy bước nữa.

Thanh âm ghê gớm lại như xoáy vào óc chàng, tưởng đến nỗi thiên linh cái. Kim Ngang Tiều đã biết càng tiến lên thanh âm càng tấn công dữ dội. Nhưng đồng thời chàng lại có niềm hy vọng: thanh âm đó không thể tồn tại mãi, chàng chỉ cần vượt qua khoảng đường dạ quang này là hết trận tuyến và thoát khỏi thanh âm tấn công.

Hy vọng tăng thêm, chàng cố tiến lên nữa, chàng vượt qua chỗ mà chàng đã tới lúc vừa rồi và tiến thêm được mấy bước nữa. Mỗi bước là một cố gắng ghê gớm. Hình ảnh Kim

Ngang Tiều lúc này thật kỳ lạ, chàng như đang phải chiến đấu với một kẻ thù vô cùng hung hãn.

Tiến thêm được khoảng mười thước nữa, chàng đã thấy cách đó không xa quảng hãm tối om, tức là nơi hết dạ quang. Hết dạ quang tức là hết âm quái dị. Phần khởi, Kim Ngang Tiều lại bước thêm. Nhưng thanh âm đã tới một mức độ kinh khủng không thể tưởng tượng. Mồ hôi xuất ra đầm đìa như tắm, Kim Ngang Tiều hoa mắt, tưởng muốn ngã lăn ra đất, không thể chịu nổi hơn được nữa.

Khoảng mười bước nữa thì Kim Ngang Tiều đã gần kiệt sức, bước chân chàng đã loạng choạng. Chàng nhất định không chịu quay trở lại, nhưng có lẽ khó lòng tiến lên được nữa, đành kiệt lực nằm chết ở đây thôi.

Giữa lúc Kim Ngang Tiều bắt đầu tuyệt vọng thì đột nhiên “âm... âm”, một tiếng động như sấm nổ rền phía xa vắng lại.

Không, đó không phải là tiếng sấm, đó là một tiếng hú của một môn nội công thượng thừa.

Tiếng đó khác hẳn với âm thanh quái dị cản trở Kim Ngang Tiều. Thanh âm quái dị âm u tựa như từ dưới âm ti trong lòng đất đưa lên. Còn tiếng hú rõ ràng là từ trên đỉnh núi đưa xuống.

Tiếng hú đó thanh thoát lạ lùng. Nó chuyển đến tai Kim Ngang Tiều, đột nhiên làm tâm thần chàng phần chấn hấn lên, tựa hồ như người đang ở dưới âm cung mù mịt bỗng trông thấy tia sáng mặt trời. Tâm thần Kim Ngang Tiều bỗng thấy sáng suốt chàng tỉnh táo hẳn lại. Đồng thời dũng khí gia tăng, khí lực dồi dào, chàng hít một hơi dài, hai chân bước thoăn thoắt. Trông khí đó âm thanh quái dị như bị tiếng hú đánh bật đi, mở ra một đường quang đăng, cho Kim Ngang Tiều tiến lên.

Chỉ trong khoảnh khắc khi tiếng hú chưa dứt, chàng đã đi thoát khỏi chỗ đường hãm có dạ quang và tiến đến chỗ đường tối.

Tiếng hú đã dứt, nhưng thanh âm quái dị cũng không còn nữa, Kim Ngang Tiều đã qua khỏi một cửa ải hết sức khó khăn.

Kim Ngang Tiều thấy khoan khoái, chàng thở dài nhẹ nhõm. Không dám chậm trễ lưu lại nơi này lâu hơn nữa, chàng quay gót định bước đi thẳng.

Chẳng ngờ chỉ đi một vài bước, từ phía sau chàng bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Thằng nhỏ kia, hãy khoan đi!

Giọng nói đó trầm, nhưng âm u ghê rợn làm sao. Kim Ngang Tiều giật nảy người quay vội lại.

Chàng nhìn thấy trên nền đá ở chính giữa hang núi, bỗng có một khối đá bật tung lên, “ầm” một tiếng, sỏi cát bay tứ tán, phiến đá đã tung sang một bên, để lộ một lỗ hòm sâu thẳm.

Và dưới ánh sáng mờ mờ của những vân đá dạ quang ở phía sau chiếu lại, Kim Ngang Tiều trông thấy từ lỗ thủng đó chui lên một con... quái vật, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng, không thể tự chủ được, vội nhảy lùi lại mấy nước. Nhìn kỹ lại, đó không phải là quái vật mà chỉ là một người vô cùng quái dị.

Người đó vừa nhảy lên đã cất tiếng cười the thé, nói:

- Thằng nhỏ kia, vận khí của nhà ngươi quả là may mắn lắm đó!

oOo

CỬU QUỶ THÔI HỒN

Kim Ngang Tiều hơi yên lòng thấy thái độ của người đó không có vẻ ác ý với mình. Chàng định thần lưu ý ngắm kỹ hình dạng người đó.

So với bức dị nhân chàng vừa gặp khi trước thì đây quả là một con người quái gở. Sở dĩ lúc thoát đầu khi người đó vừa ở dưới đất nhảy lên, chàng có cảm tưởng như quái vật nửa người nửa quỷ, đó là vì người đó thấp bé lạ lùng, toàn thân đen ngòm chẳng khác gì một tử thi vừa bị chết thiếu.

Nhờ ánh dạ quang trong hang núi, Kim Ngang Tiều thấy thân hình người đó mặt toàn đồ đen, bộ mặt quái gở bị mớ tóc dài lòa xòa che gần kín, chỉ thấy đôi mắt long lanh sáng quắc, tia ra những tia nhìn lạnh người. Chàng vẫn không hiểu người đó là đàn ông hay đàn bà?

Thật chưa bao giờ chàng trông thấy một người quái dị như vậy ở trên thế gian này. Kim Ngang Tiều nghe người đó nói như vậy, trong lòng vừa kinh dị vừa khó hiểu, gượng nói:

- Tiền bối nói như vậy là ý thế nào?

Người quái dị liền cất tiếng cười the thé, nói:

- Vừa rồi không biết có kẻ nào dùng công phu thượng thừa, hú lên một tiếng Mãnh Sư Hống ở trên đỉnh núi, giúp cho người vượt qua được quãng đường hầm dạ quang đến đây. Như vậy chẳng phải nhà người gặp vận hên hay sao?

Kim Ngang Tiều chợt nhớ lại lúc chàng bị thanh âm quái dị làm cho tán loạn tâm thần khí lực sắp kiệt, tưởng đến ngã lăn ra chết giấc, may mắn sao có tiếng hú thánh thót làm chàng phấn chấn tinh thần, đồng thời làm giảm uy lực của thanh âm quái dị, nên chàng mới đi thoát. Té ra tiếng hú đó là Mãnh Sư Hống, công phu tuyệt đỉnh của võ học Phật môn mà trước đây chàng chỉ nghe nói chớ chưa bao giờ mục kích.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiều không thể nào ngờ rằng chính Bách Trọng thiền sư đã phát Mãnh Sư Hống vô tình giúp chàng vượt qua giai đoạn hiểm nghèo nhất trong đường hầm này. Và chính Bách Trọng thiền sư cũng không ngờ rằng tiếng Mãnh Sư Hống của ông chẳng những đẩy lui được Cầu Hồn Bang mà còn trợ giúp cho Kim Ngang Tiều thoát nguy trong lòng núi.

Lúc Kim Ngang Tiều nghe tiếng Mãnh Sư Hống, chàng ở sâu trong lòng núi đá, ít ra cũng cách xa trên mười dặm, vậy mà chàng còn nghe thấy, xem như vậy đủ hiểu công lực của Bách Trọng Thiền Sư lợi hại như thế nào.

Kim Ngang Tiều nhìn người lạ một lát, rồi hỏi:

- Té ra như vậy thanh âm quái dị vừa rồi chính là do tiền bối phát ra để ngăn cản văn bối?

Người quái dị không trả lời, nhưng cặp mắt sáng quắc loang loáng nhìn, Kim Ngang Tiều từ đầu đến chân, khiến chàng không khỏi thấy rùng mình. Chàng định tìm cách cáo lui, không ngờ chỉ thấp thoáng một chút, thân hình người quái dị đã đến trước mặt chàng.

Kim Ngang Tiều kinh lạ vô cùng. Chàng không hề thấy người đó bước đi, mà cũng không kịp nhận người đó đã dùng thân pháp như thế nào, chỉ thoáng như một vết khói, thân hình người đó đã xuất hiện ở trước mặt chàng rồi.

Kim Ngang Tiều trong lúc hoảng sợ, vội lùi lại một bước, nhưng người quái dị đã vươn tay ra chụp lấy bả vai bên trái của chàng.

Năm ngón tay người đó như năm móc sắt, bấu chặt lấy vai chàng khiến chàng hết cựa quậy, trong khi cả một bên thân người chàng như tê bại hẳn. Kim Ngang Tiều kinh hoàng,

nhưng chàng vẫn làm ra vẻ mạnh dạn, lớn tiếng hỏi:

- Tôn giả muốn gì?

Người quái dị lại cười the thé:

- Nhà ngươi tuy có vận hên, nhờ Mãnh Sư Hồng trợ giúp, nên mới vượt qua quãng đường dạ quang đến đây. Song vừa rồi, nhà ngươi chống chọi lại được thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn (chín con quỷ thúc đẩy hồn vía) của ta, như vậy là nhà ngươi cũng có định lực khá đấy. Từ khi ta ẩn cư, nhà ngươi là người đầu tiên ta gặp, ta đã có lời thề về việc này nên bây giờ ta cứ chiếu theo lời thề đó hành sự.

Lúc này Kim Ngang Tiều đứng gần người đó, chàng thấy tia mắt của người đó có ma lực ghê gớm, làm chàng hoa mắt chóng mặt, không dám nhìn thẳng. Chàng còn nhận thấy một điều kỳ lạ là tuy người đó có thân hình thấp nhỏ, cánh tay vươn ra nắm lấy bả vai chàng lại dài quá cỡ.

Nghe nói đến "lời thề", Kim Ngang Tiều lo ngại, chưa kịp giải đáp ra sao, bỗng đầu vai đau nhói như bị kèm kẹp.

Năm ngón tay người đó siết lại, tựa hồ như muốn bẻ gãy xương vai của chàng. Kim Ngang Tiều "ối" một tiếng, thân hình của chàng bị nhấc bổng lên rồi bị đem đi vùi vụt.

Đột nhiên Kim Ngang Tiều hoa mắt người chàng bị tụt hẳn xuống. Thì ra người đó đã xách chàng nhảy xuống hố mà vừa rồi y đã chui lên. Qua khỏi miệng hố xuống đến phía dưới, chàng không ngờ thấy ở dưới cũng có một động núi nữa, lớn hơn động ở phía trên.

Lúc này, Kim Ngang Tiều bị người lạ xách chàng như xách một con gà, thân hình chàng mềm nhũn, không có sức nào kháng cự, đành để người đó đem đi.

Trong chớp mắt, Kim Ngang Tiều bị đem đến một căn phòng bằng đá vuông vắn, mỗi bề dài đến ba trượng, chiều cao đến hai trượng.

Phòng này có đèn thấp sáng, ở bên góc phòng có đầu bốn con thú quái dị. Kim Ngang Tiều nhìn mãi không biết hình các con thú là hình gì, vì chàng chưa bao giờ trông thấy một giống thú quái dị như vậy.

Trông như đầu hươu, nhưng trên đầu có một cặp sừng rất lớn và nhọn hoắt, cũng chìa ra làm nhiều ngành như sừng hươu, song có khác là ở mỗi đầu sừng đó đều có điểm một viên ngọc, tựa như minh châu, vì những viên ngọc đó phát ra ánh sáng hồng rất rực rỡ.

Kim Ngang Tiều càng nhìn càng kinh lạ vì chàng nhận thấy mấy viên ngọc ở đầu sừng không phải do tay người gắn vào đó, mà có vẻ như thiên sinh đã có sẵn ở đầu sừng của con dị thú.

Người quái dị thấy chàng nhìn liền hỏi:

- Đó là đầu con "Minh châu thú", người chưa từng trông thấy thú này bao giờ hay sao?

Kim Ngang Tiều buột mồm nói:

- Đừng nói chưa trông thấy, đến nghe cũng chưa nghe ai nói đến bao giờ.

Người quái dị cười khanh khách, bước tới một chiếc ghế đá lớn ngồi lên đó, nói:

- Nhà ngươi ở đây sẽ còn gặp nhiều thứ chưa nghe nói đến bao giờ.

Kim Ngang Tiều nghe thấy giọng nói của người đó có vẻ muốn giữ chàng ở lại căn nhà đá dưới hẻm núi này, chàng vội nói:

- Tiền bối, tôi còn có một món mối cừu hận rất sâu, kẻ thù của tôi là một người ghê gớm. Tôi ở đây sợ liên lụy đến tiền bối, xin tiền bối cho phép tôi đi là hơn.

Người quái dị bỗng quắc mắt lên sáng rực như than hồng, sắc tiếng nói:

- Không được. Năm xưa ta đã có lời thề là bất cứ kẻ nào vượt qua được thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn của ta, đến được tới đây, ta sẽ thu kẻ đó làm đồ đệ.

Kim Ngang Tiều vừa kinh dị vừa tức cười. Chàng thấy hai lần gặp hai nhân vật quái gở sống ẩn náu trong hang sâu cùng tận này, lại đều muốn thu chàng làm đồ đệ. Song chàng tự nhủ, người này với công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn tuy lợi hại thật, nhưng trông có vẻ là tà phái, làm sao chàng có thể bái làm sư phụ được?

Kim Ngang Tiều trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Tiền bối có lòng yêu, tôi rất cảm tạ mỹ ý đó. Nhưng kẻ thù của tôi thật quá ư lợi hại. Tôi xin nói thật là trước khi đến đây, tôi đã gặp một dị nhân ngồi bên đầm nước cũng ở trong hang núi. Người đó có ý lưu tôi lại, nhưng khi tôi nói rõ kẻ thù của tôi là ai, vị dị nhân đó đành để cho tôi đi khỏi.

Người quái dị hừ một tiếng, lầm bầm nói:

- Phải, phải... Ta cũng đang hoài nghi không hiểu sao lão bất tử đó để cho ngươi đi. Kẻ thù của ngươi là ai vậy?

oOo

MẸ CON GẶP NHAU

Kim Ngang Tiều đáp:

- Kẻ thù của tôi là Cầu Hồn Bang!

Chàng nói xong ba chữ "Cầu Hồn Bang" tưởng như định người quái dị này sẽ truy hỏi chàng Cầu Hồn Bang lai lịch như thế nào. Không ngờ người đó nghe thấy ba chữ đó liền giật mình sững sốt, đoạn cất tiếng cười "khà khà" nói:

- Tưởng ai, té ra Cầu Hồn Bang!

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hết sức, chàng vội hỏi:

- Tiền bối... tiền bối đã biết Cầu Hồn Bang?

Người quái dị cười lớn:

- Dĩ nhiên ta biết! Ta tuy ở trong hang sâu trong lòng núi này, nhưng khác gì năm xưa ta ở Miêu Cương, phạm việc trong thiên hạ, không có việc gì ta không biết.

Kim Ngang Tiều thoáng nghe thấy câu "năm xưa ta ở Miêu Cương", chàng đã giật mình kinh hãi. Rồi những danh từ "Miêu Cương", Cửu Quỷ Thôn Hồn làm chàng chợt nghĩ đến một nhân vật ghê gớm, có thể gọi là tuyệt đỉnh cao nhân thời trước, nhưng trong lúc cấp bách, chàng chưa nghĩ ra tên người đó.

Chàng ngấm nhìn con người quái dị và lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay tiền bối quý tánh cao danh là gì có thể cho kẻ hậu sinh này biết được không?

Người quái dị xua tay:

- Chuyện đó rồi sau người sẽ biết. Nhưng bây giờ người hãy theo đúng lời nguyện ước của ta, bái ta làm sư phụ rồi hãy nói chuyện.

Kim Ngang Tiều vội tìm lối hoãn binh:

- Chắc tiền bối chưa biết Cầu Hồn Bang lợi hại ghê gớm như thế nào. Mấy năm gần đây...

Người quái dị không để chàng nói hết câu, tay y vung ra, ống tay áo rộng phất thành một luồng kinh lực.

Luồng kinh lực đó bay đến Kim Ngang Tiều, rất nhẹ nhàng như gió thoảng, nhưng hơi khí trong người chàng đảo chuyển làm chàng ngệt hờ, đang nói bỗng phải dừng lại. Người quái dị có vẻ nóng ruột, lắc đầu nói:

- Khỏi phải nói, ta biết rồi. Câu Hồn Bang với ta cũng như một người.

Câu nói đó khác nào như sét nổ ngang đầu Kim Ngang Tiều. Chàng thất thanh kêu lên.

- Tiền bối nói sao?

Người quái dị cười khanh khách:

- Một khi ngươi đã bái ta làm sư phụ, ngươi với Câu Hồn Bang cũng như người một nhà, còn lo ngại gì nữa? Dù có thù oán thế nào cũng xóa bỏ hết, ngươi khỏi phải nói đến chuyện đó nữa.

Kim Ngang Tiều kinh hãi, không còn hồn vía nào nữa. Chàng bất giác lùi lại luôn mấy bước, tự oán số phận quá khắt khe, một lần nữa lại đưa chàng vào hang hùm, ổ rắn.

Chàng nghẹn ngào, cố gắng gượng mới thốt ra được mấy lời tuyệt vọng:

- Té... té ra tiền bối là người của Câu Hồn Bang?

Người quái dị vẫn cười:

- Điều đó ngươi khỏi cần hỏi làm gì, vì không có quan hệ gì hết. Nhà ngươi chỉ cần biết bái ta làm sư phụ thôi. Sau khi thu ngươi làm đồ đệ, ta sẽ đem một phần võ công của ta truyền thụ cho ngươi, ngươi sẽ thành một bậc kỳ tài trong vũ lâm. Ta không đòi ngươi đền ơn đáp nghĩa gì hết, chỉ cần sau khi ngươi học thành tài, ngươi làm cho ta một việc mà thôi. Môn quy của ta không có gì nghiêm ngặt, sau khi ngươi học thành tài, ngươi có thể tự do hành động theo ý ngươi, không hề bị ràng buộc điều gì hết.

Người đó nói một hơi dài, như thể Kim Ngang Tiều đã bằng lòng bái y làm sư phụ rồi vậy.

Kim Ngang Tiều choáng váng đầu óc, không còn hơi sức nào chú ý nghe những lời đó nữa, chàng không để cho người đó nói hết, vùng nói lớn:

- Tiền bối có biết Câu Hồn Bang với tôi có một mối thù hận thế nào không?

Người quái dị điềm nhiên đáp:

- Ta nào có biết. Thù hận gì? Cho đến thù giết cha giết mẹ là cùng chớ gì?

Kim Ngang Tiều không khỏi ngạc nhiên, đến mỗi thù như vậy mà người này vẫn coi như không, có vẻ sẵn sàng cởi mở hết, như vậy đủ hiểu ý muốn thu chàng làm đồ đệ hết sức. Để làm gì vậy?

Kim Ngang Tiều từ từ gạt đầu, chậm rãi nói:

- Đúng, là một mối thù sâu như biển. Toàn thể gia đình tôi đã bị Cầu Hồn Bang sát hại!

Người quái dị vẫn điềm nhiên như không, xua tay nói:

- Chuyện nhỏ nhặt, đáng kể gì. Nhà ngươi không chết, còn sống đến ngày nay, chẳng phải may mắn lắm sao?

Kim Ngang Tiều nghe nói, lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng nghiêng răng, trong lòng căm hận đến cực điểm.

Sự tức giận làm chàng mờ trí óc, quên cả sự nguy hiểm.

Căm hận, khốn khổ khiến chàng như điên cuồng, không sao tự chủ được nữa. Đột nhiên chàng rú lên một tiếng kinh khủng, hai tay vung ra như gió, vận dụng toàn lực tấn công người quái dị hai chiều cực kỳ mãnh liệt. Chàng vừa xuất chiêu, vừa lao cả người vào, thế công đó là một thế liều lĩnh quyết tử.

Khi Kim Ngang Tiều vừa phát chiêu tấn công, sắc mặt người quái dị bỗng lộ vẻ giận dữ. Nhưng chỉ thoáng trong chớp mắt, vẻ mặt đó bỗng biến đổi, có vẻ kinh dị lạ thường.

Tuy thấy Kim Ngang Tiều tấn công liều lĩnh như vậy, người quái dị trước sau vẫn ngồi im trên ghế đá như pho tượng.

"Bốp, bốp"... "Bốp, bốp". Bốn tiếng khô khan vang lên, hai chiều của Kim Ngang Tiều mỗi chiều hai chưởng đều đánh trúng thân người quái dị. Nhưng người đó vẫn ngồi im không nhúc nhích, nét mặt lại càng có vẻ ngạc nhiên.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng nhận thấy rằng bốn chưởng của chàng đánh ra kinh lực thật mạnh, nhưng không hiểu sao chưởng lực của chàng đụng đến người đó đã bị tan biến ngay, như thể một con trâu đất chìm xuống biển đất, bị tan biến rồi không còn tăm hơi đâu hết.

Bốn chiều đánh trúng đích, người quái dị vẫn ngồi im. Nhưng ngược lại, Kim Ngang Tiều cảm thấy từ thân thể người đó phát ra một sức mạnh âm nhu lạ lùng, đẩy chàng lùi lại đến bảy, tám bước, không sao gượng lại được.

Kim Ngang Tiều tuyệt vọng, nhận thấy người đó võ công quá cao, sức mình như châu chấu đá xe mà thôi. Chàng ngậy người ra khoảnh khắc, rồi xoay người, nhún nhảy vọt đi, định chạy ra ngoài căn phòng bằng đá.

Giữa lúc Kim Ngang Tiều nhảy vọt lên cao đến bảy, tám xích, người quái dị bỗng đưa tay lên hướng về Kim Ngang Tiều khẽ phất ống tay áo. Lập tức một sức hút mạnh mẽ dị thường kéo ngược Kim Ngang Tiều trở lại, khiến chàng từ tên cao rút bịch xuống đất và rớt đúng nơi trước mặt người nọ.

Người quái dị xuất thủ như chớp nhoáng, tay đưa ra chụp lấy bả vai Kim Ngang Tiều, khiến chàng không cự quật được nữa. Ngay lúc đó, một tiếng rú thanh thoát, bỗng từ phía xa vẳng lại, Kim Ngang Tiều nghe tiếng rú đó, liền lạnh toát xương sống.

Bởi vì chàng đã nghe rõ đó là tiếng rú quen thuộc của Cầu Hồn Bang chủ. Thì ra Cầu Hồn Bang chủ đã đuổi tới nơi rồi. Kim Ngang Tiều hoàn toàn tuyệt vọng, chàng đã tưởng cố tìm một đường thoát, nhưng thế này khiến chàng bị dồn vào đường cùng, không chỗ thoát thân. Chàng thở dài một tiếng, đành mặc cho số phận, không vùng cự được nữa.

Chợt thấy người quái dị hỏi:

- Kẻ đuổi theo ngươi đến đây là ai?

Kim Ngang Tiều lạnh lùng đáp:

- Cầu Hồn Bang chủ!

Chỉ trong thời gian ngắn hai câu vấn đáp đó, tiếng rú của Cầu Hồn Bang chủ trước còn xa, nay đã đến gần tựa hồ như đã đến con đường hầm dạ quang ngay phía trên mặt đường.

Đột nhiên, người quái dị phát ra ba tiếng hét rất ngắn. Ba tiếng đó tạo thành một thanh âm quái dị mà Kim Ngang Tiều đã nghe trước đây. Như có điều lạ là lúc này ở ngay sát cạnh nơi phát ra thanh âm Kim Ngang Tiều không hề bị chấn động dữ dội như lúc chàng còn ở trong đường hầm dạ quang.

Thanh âm quái dị vừa phát ra, tiếng rú của Cầu Hồn Bang chủ lập tức đình chỉ.

Nhưng liền theo đó, phía trước căn nhà đá nơi có cửa chui lên mặt hầm, một bóng người từ phía trên sa xuống nhanh như điện chớp.

Kim Ngang Tiều định thần nhìn. Người vừa nhảy xuống mặc quần áo đen, mặt đeo mặt nạ bằng đồng. Đó chính là Cầu Hồn Bang chủ.

Cầu Hồn Bang chủ như chim cắt, nhảy vọt vào trong căn nhà đá. Đôi mắt sáng quắc, nhưng lạnh lùng như mắt rắn của hắc chiếu vào Kim Ngang Tiều. Dĩ nhiên Cầu Hồn Bang chủ

đã nhận ngay ra Kim Ngang Tiều vì chàng đã bỏ mặt nạ bằng đồng từ lâu, Câu Hồn Bang chủ cười gằn:

- Té ra là người đó!

Câu Hồn Bang chủ đang căm hận không biết kẻ nào đã đột nhập vào bang của hắn, nên đã cố tình đuổi theo, nay hắn mới biết sự thật.

Kim Ngang Tiều biết là sắp chết đến nơi, chàng đâu có cần sợ hãi gì nữa. Bởi vậy nghe Câu Hồn Bang chủ nói thế, chàng cười nhạt một tiếng.

Câu Hồn Bang chủ quay đầu nhìn đến con người quái dị. Kim Ngang Tiều đã tưởng hai người này phải quen biết nhau. Ai ngờ lúc này trông thấy Câu Hồn Bang chủ và người quái dị sững sờ ngấm nhìn nhau, như thế họ mới gặp lần đầu tiên.

Kim Ngang Tiều cảm thấy kỳ lạ hết sức.

Vừa rồi người quái dị đã nói Câu Hồn Bang đối với y cũng như... người nhà! Vậy mà lúc này rõ rệt là hắn không quen biết với Câu Hồn Bang chủ.

Nhưng Kim Ngang Tiều còn thấy nhiều sự lạ lùng quái gở hơn nữa.

Câu Hồn Bang chủ đứng ngấm nhìn người quái dị hồi lâu, rồi bỗng cất tiếng hỏi:

- Người... người có phải là mẹ tôi đó không?

Câu nói quá kinh dị đó làm cho Kim Ngang Tiều sững sờ, không tin nổi tai mình nữa.

Trước hết, chàng không ngờ người quái dị lại là một người đàn bà. Thảo hèn lúc mới gặp, chàng không dám quả quyết đó là đàn ông. Song vì tướng mạo cổ quái của người đó chàng cũng không dám quyết đoán đó là một... lão bà. Lẽ thứ hai, chàng lại càng không ngờ người này là mẹ của Câu Hồn Bang chủ. Và tại sao hai người mới gặp nhau lần đầu tiên? Tại sao Câu Hồn Bang chủ lại cất tiếng hỏi như vậy? Thật là chuyện lạ không thể tưởng tượng.

Người quái dị nghe hỏi, không lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn ta... bà ta nhìn trầm chập Câu Hồn Bang chủ hồi lâu rồi mới chậm rãi đáp:

- Chính thị. Người có phải là con gái lớn của ta đó không?

Câu Hồn Bang chủ kêu lên, giọng the thé:

- Má... má còn nhớ tới con gái nữa hay sao?

Một câu hỏi rồi một lời đáp khiến Kim Ngang Tiều đứng bèn tưởng như trời đất đảo lộn. Tai chàng ù đi như vừa có tiếng sét đánh ngang tai!

Câu Hồn Bang chủ là đàn bà?

Người đã khuynh đảo võ lâm, reo khủng khiếp trên chốn giang hồ trong mấy năm qua lại là... người đàn bà, một cô gái!

Người đàn bà quái dị thờ dài, đáp:

- Tự nhiên là ta còn nhớ nhớ. Ta chia tay với các con mười chín năm trời nay rồi. Con làm được như vậy khá lắm. Nhưng võ công của con đã thành tựu, tại sao không theo lời di ngôn của ta, làm việc đó cho ta?

Câu Hồn Bang chủ đáp:

- Việc đó có đại ca của con lo rồi.

Vị lão bà cố quái từ từ quay lại bảo Kim Ngang Tiêu:

- Vừa rồi ta bảo Câu Hồn Bang đối với ta như người nhà người có vẻ không tin. Bây giờ người đã tin chưa?

oOo

MẸ CON XUNG ĐỘT

Kim Ngang Tiêu chỉ còn biết đứng ngậy người ra nhìn, không nói được lời nào.

Lão bà quái nhân lại nói:

- Con gái lớn của ta, thằng bé này đã may mắn vượt qua được thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn của ta, nên ta đã thu nó làm đệ tử. Từ nay xóa bỏ hết những cừ hận giữa thằng bé này và Câu Hồn Bang. Như vậy có được không?

Câu Hồn Bang chủ giọng bất mãn, ngập ngừng:

- Cái đó...

Lão Bà sa sầm nét mặt:

- Con gái lớn của ta, ngày nay con đã làm chủ một bang danh chấn võ lâm, chẳng lẽ không thềm nghe lời người mẹ đã sinh thành ra con hay sao? Nay ta bảo: nếu võ công của con quả thật đã đến mức thiên hạ vô địch, con thử tấn công mẹ ba chiêu xem sao?

Câu Hồn Bang chủ chỉ mặt Kim Ngang Tiều, giọng gay gắt:

- Người này đã mấy lần ra mặt đối đầu với Câu Hồn Bang, không thể nào dung tha cho được.

Lão bà quái nhân nói:

- Phải, con là chủ của một bang, việc riêng của trong bang, ta vốn không thích can thiệp vào. Nhưng về thằng bé này bất cứ thế nào ta cũng phải giữ lại. Chưa biết chừng việc anh cả con không làm được, con không làm được, em gái con không làm được, thằng bé này lại làm thành, được việc cho ta cũng nên.

Câu Hồn Bang chủ vẫn buống bình lắc đầu:

- Không được. Tên này tôi phải giết mới xong.

Lão bà quái nhân cười gằn một tiếng, hỏi:

- Được, con gái lớn của ta hãy nghe cho kỹ đây. Vừa rồi, từ trên đỉnh núi Giác Vân Phong, ta có nghe thấy truyền xuống hai thanh âm rất quen thuộc, xem ra như thể đó là tiếng của hai tên Tinh Túc Hải Song Quái, năm xưa đã theo hầu cha các con và ta thì phải. Có đúng thế không?

Câu Hồn Bang chủ gật đầu:

- Đúng, chính thị là hai người đó vậy.

Kim Ngang Tiều nghe nói đến đây không khỏi giật mình kinh sợ.

Tinh Túc Hải Song Quái nguyên khi xưa là nhân vật lợi hại số một số hai trong tà phái. Hai người đó võ công rất cao, lập thành một môn phái riêng. Tuy Tinh Túc Hải Song Quái ít đặt chân đến Trung Nguyên, nhưng những người trong võ lâm kể cả hai đạo hắc bạch, đều rất kiêng kỵ, không dám gây thù chuốc oán với Song Quái.

Kim Ngang Tiều vốn là con nhà giống dõi võ lâm thế gia, tự nhiên đã nghe thấy nói đến nhiều chuyện về Tinh Túc Hải Song Quái. Võ lâm tương truyền rằng Tinh Túc Hải Song Quái có lần tới Trung Nguyên đã đến tận Miêu Cương, trên đường đi, Song Quái liền tiếp đánh bại sáu mươi bốn cao thủ danh tiếng của chín phái ba môn, vì thế oai danh lừng lẫy. Nhưng sau khi đến Miêu Cương rồi, Song Quái bỗng mất hẳn tung tích không còn nghe nói nữa. Võ lâm bèn cho rằng Song Quái thấy cảnh đẹp ở Miêu Cương nên cư ngụ ở đó, khoảng mười năm sau này vẫn không nghe thấy tin tức gì về Song Quái còn sống hay đã chết ở xứ Miêu Cương rồi.

Đó là những việc xảy ra từ mấy chục năm trước. Kim Ngang Tiều chỉ được nghe như vậy. Không ngờ bây giờ nghe hai mẹ con Câu Hồn Bang chủ, chàng mới biết Tinh Túc Hải Song Quái còn sống và đã tái xuất hiện giới võ lâm với hai tên hiệu mới: Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà.

Lúc gặp vợ chồng lão quái ở Thiên Trúc cốc và Vạn Mai cốc, chàng đã đoán hai vợ chồng này hẳn là một đôi nhân vật ghê gớm của võ lâm mai danh ẩn tích. Không ngờ đó chính là cặp Tinh Túc Hải Song Quái.

Kim Ngang Tiều lại còn kinh dị hơn nữa, sau khi biết Tinh Túc Hải Song Quái võ công cao cường tuyệt đỉnh mà còn phải theo hầu lão bà này. Vậy thì lão bà còn là nhân vật ghê gớm đến đâu nữa.

Lão bà quái nhân đó lại tiếp tục nói:

- Được, ta hãy hỏi con. Võ công của con so với hai đứa đó như thế nào?

Câu Hồn Bang chủ cười nhạt:

- Dĩ nhiên là trên chúng một bậc.

Bộ mặt của lão bà vô cùng âm trầm cổ quái, lúc này bỗng hiện ra vẻ rất lạ lùng, ngừng một lát, lão bà hỏi:

- Nếu như vậy, ba đứa các con mỗi đứa đã tự mở một căn mật thật rồi sao?

Câu Hồn Bang chủ gật đầu:

- Mở được từ trên mười năm rồi.

Bỗng lão bà quái nhân thở dài, nói:

- Con gái lớn của ta, đối với việc ta là mẹ của con, con có chút nghi vấn gì không?

Câu hồn bang chủ lắc đầu:

- Không có nghi vấn gì hết. Trong nhà đã có vẽ hình rất rõ ràng con còn nhớ rất rõ. Vả lại mẹ để thư lại, nói nếu sau này mẹ con gặp nhau, mẹ sẽ phát ra ba thanh âm ngắn, để con nhận được. Vừa rồi con đã nghe ba thanh âm đó rồi.

Lão bà quái nhân trầm ngâm đoạn nói:

- Con gái lớn của ta, ta biết ta chia tay các con đã lâu năm nên trong tâm các con mới cảm tình đối với cha mẹ đã nhạt đi nhiều. Có lẽ đối với lời yêu cầu của ta, con không chịu nghe. Đáng tiếc mẹ chưa có dịp nào dạy con. Đó là chớ có vội tự phụ, coi như mình cái thế vô song, không có ai địch nổi mình.

Câu Hồn Bang chủ giọng nói hết sức lạnh nhạt:

- Có phải mẹ muốn bảo tôi rằng, nếu con không chịu nghe lời mẹ mà cứ bướng bỉnh cố chấp, tôi sẽ gặp một sự trừng trị răn dạy đó không?

Lão quái nhân từ từ gật đầu đáp:

- Đúng đó!

Câu Hồn Bang chủ liền trầm giọng nói:

- Sự thật tôi cũng muốn gọi bà bằng hai tiếng mẫu thân, nhưng từ khi tôi ra đời, bà với tôi chưa hề gặp nhau, bởi lẽ đó giữa bà và tôi thật không có tình cảm mẹ con chút nào.

Lão quái nhân lạnh lùng đáp:

- Điều đó ta đã nói rồi.

Câu Hồn Bang chủ lại nói:

- Bà và cha tôi có thể cứ ẩn cư ở đây không ai đụng chạm quấy rầy, nhưng Câu Hồn Bang ngày nay đã tạo dựng được uy danh rất lớn trong võ lâm. Đối với tôi, người này hết sức nguy hiểm phải trừ khử đi mới được.

Lão bà "hừ" một tiếng tròng mắt nói:

- Nếu như vậy nhà ngươi muốn thế nào?

Câu Hồn Bang chủ hiển nhiên đáp:

- Khỏi làm mất hòa khí giữa hai mẹ con, tôi thiết nghĩ như thế này là tốt hơn hết...

Nói đoạn Câu Hồn Bang chủ quay người lại phía tường đá, cánh tay vung ra nhanh như chớp, năm ngón tay xoa thành năm móc như vuốt chim ưng, cào vào mặt đá.

Thế cào đó thật vô cùng dũng mãnh. Chỉ thấy "sột soạt" liên hồi, bụi đá bay tứ tán, trên mặt đá lộ năm vết cào thật sâu như thể có đục sắt vừa đẽo vào đá, vết ngón tay cào đó dài đến hai xích.

Trong lúc cào đá như vậy, Câu Hồn Bang chủ đã vận dụng toàn thân chân khí, nên từ đầu y đã bốc ra một luồng khói trắng.

Nhìn thấy công phu ghê gớm đó Kim Ngang Tiều không khỏi rung mình sờn tóc gáy, chàng thấy Câu Hồn Bang chủ lợi hại như vậy mà mấy lần chàng thoát nạn, quả thực đó là sự may mắn hiếm có. Nếu không võ công của chàng sao địch nổi Câu Hồn Bang chủ?

Xét tình hình này, nếu có người bảo chàng dù có khổ luyện võ công đến suốt đời cũng không hề mong báo được mối thù cừu tuyệt hận, chắc hẳn chàng cũng không còn cho đó là kỳ quái nữa.

Sau khi thi triển thần công, dùng ngón tay cào sâu vào vách đá, Câu Hồn Bang chủ buông lời cười dài, tiếng cười lạnh lùng, y lùi lại ba bước đắc chí nói:

- Công phu của tôi thế nào? Liệu có xứng đáng bắt tên kia đi khỏi nơi này không?

Lão bà quái nhân giương cặp mắt sáng quắc, loang loáng liếc nhìn về phía tường đá, ngắm nhìn một lát rồi chắc lưỡi nói:

- Người còn trẻ tuổi mà luyện được công phu như thế quả là chuyện hiếm có, ta cũng đoán chắc trong thiên hạ không có người nào dùng chỉ lực cào vào đá sâu hơn như thế.

Câu Hồn Bang chủ cười đắc ý hỏi gắt:

- Bà nói thế có nghĩa là tôi có thể bắt tên này đi được rồi phải không?

Không ngờ lão bà quái nhân lắc đầu:

- Không được!

Câu Hồn Bang chủ gay gắt hỏi:

- Tại sao?

Lão bà cười đáp:

- Con gái lớn hãy nghe ta nói đây. Khi ta nói trong thiên hạ không có người nào cào đá sâu hơn, tự nhiên ta cũng kể cả ta trong đó. Nhưng ta sẽ thi thử nội lực của ta cho người thấy. Vết cào của ta chỉ sâu bằng vết cào của người, nhưng bên trong sẽ biểu lộ được sự cao thấp rõ ràng. Không tin người hãy coi đây...

Trong lúc nói mấy lời đó lão bà đã chân bước tới bên tường đá. Đồng thời đưa tay lên cào mặt đá.

Lão bà miệng vẫn nói, tay đưa lên cào vào tường như thể là trò đùa, giọng nói không hề thay đổi, cử chỉ nhẹ nhàng như không, tựa hồ không vận dụng đến toàn thân chân lực.

Khi lão bà nói đến câu chót thì tay đã chạm vào tường. Vừa dứt mấy tiếng "hãy coi đây..." năm vết cào đã hiện rõ trên mặt đá bên cạnh của năm vết cào của Câu Hồn Bang chủ.

Vết cào của bà lão cũng sâu cũng dài y hệt như những vết cào của Câu Hồn Bang chủ. Nhưng thủ pháp của bà lão thần tình tuyệt đỉnh. Ngay cả Kim Ngang Tiêu đứng bên cạnh mà cũng chưa kịp nhìn thì vết cào đã hình thành rồi. Câu Hồn Bang chủ kiêu ngạo tự đắc là như

vậy, lúc này cũng ngậy người ra nhìn, không nói được lời nào, vì y đã nhận rõ được nội công của bà lão quả hơn y một bậc.

Vừa rồi, Cầu Hồn Bang chủ vận toàn thân nội lực, đến nỗi một luồng khí trắng bốc ra từ đầu. Công phu đó có thể nói là cái thế vô song.

Nhưng lão bà vừa nói vừa cào, trong khi nói hơi thở bay ra, tan nội lực, vậy mà bà lão cũng cào sâu và không kém gì Cầu Hồn Bang chủ. Chỉ một điểm đó cũng phân biệt được cao thấp.

Sau khi bà lão thi hành thủ pháp, trong gian nhà đá im lặng một hồi. Đoạn lão bà cất tiếng trầm trầm nói:

- Con gái của ta, ngươi nói sao?

Cầu Hồn Bang chủ chỉ gượng cười giọng nói đã điệu đi nhiều.

- Má. Nếu má thực muốn làm khó dễ cho con gái, thì quả con gái sẽ không còn chỗ đứng trong võ lâm nữa.

Lão bà cười:

- Con nhỏ này nghĩ bậy! Làm sao mà má làm khó cho con gái chứ.

Cầu Hồn Bang chủ chỉ mặt Kim Ngang Tiếu rồi nói với lão bà:

- Má không chịu cho con gái đem tên này đi trị tội, tức là má làm khó dễ cho con gái rồi.

Lão bà quái nhân thở dài một tiếng:

- Con gái lớn ta bảo đảm với con rằng trong tương lai người này có đạt đến mức võ công trác tuyệt như thế nào thì cũng không đối nghịch với bang hội của con đâu, chính ta sẽ ra tay đối phó y.

Cầu Hồn Bang chủ gượng cười đáp:

- Chẳng cần má ra tay, đến lúc đó con vẫn có cách đối phó với y. Thôi được bây giờ má muốn giữ y lại, xin má cứ giữ lấy con không dám ngăn cản nữa.

Lão bà quái nhân cười khanh khách:

- Có thể mới gọi là con gái của ta!

Hai mẹ con lúc đầu đối đáp với nhau nay về đối nghịch bất hòa, đến hai câu chót vừa rồi mới thấy có đôi chút cảm tình.

oOo

CÂU HỒN BANG CHỦ LỘ MẶT THẬT

Câu Hồn Bang chủ lại nói:

- Má, má chia tay với con từ thuở lọt lòng, bây giờ tái ngộ chẳng lẽ má không muốn biết con gái má thành người ra sao chẳng?

Lão bà gật đầu:

- Tại sao không, má muốn nhìn mặt các con lắm chứ!

Câu Hồn Bang chủ ngập ngừng:

- Con sẽ cho má thấy mặt con. Nhưng còn hẩn...

Vừa nói Câu Hồn Bang chủ chỉ Kim Ngang Tiều.

Lão bà cười lớn:

- Ta biết rồi!

Lão bà dứt lời đột nhiên giơ ngón tay điểm vào người Kim Ngang Tiều. Nơi Kim Ngang Tiều đang đứng cách xa bà lão đến hơn một trượng. Chàng chưa kịp nhận thấy hình bà lão chuyển động, và cũng không phòng bị gì hết.

Không ngờ bà lão chỉ điểm vào không khí, một luồng kinh lực mãnh liệt bỗng từ ngón tay bà phát ra, đập vào vai Kim Ngang Tiều khiến chàng đau nhói.

Kim Ngang Tiều cả kinh, đứng lui lại một bước né tránh. Nhưng Kiền Tĩnh huyết của chàng đã bị điểm trúng, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã lăn ra đất. Sau khi chàng té, thân hình bị đẩy nghiêng, mặt hướng vào tường, đồng thời luồng chỉ lực còn dư mạnh làm lở đá ở mặt hướng vào tường, đá ở mặt tường rớt xuống rào rào. Huyết đạo bị bẻ trứ, Kim Ngang Tiều nằm yên cứng nhắc, đứng dậy không được nữa.

Kim Ngang Tiều biết Câu Hồn Bang chủ không muốn cho chàng trông thấy mặt thật của y, nên mới bảo bà lão điểm huyết cho chàng không quay mặt trở lại được nữa.

Trong lòng tức giận vô cùng, Kim Ngang Tiều không biết làm sao đành lắng tai nghe. Bỗng thấy xoảng một tiếng, đó là chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn Bang chủ bị vút xuống đất.

Chợt có tiếng lão bà quái nhân la lên một tiếng, rồi nói một giọng hoan hỉ:

- Té ra con gái lớn của ta xinh đẹp như vậy đó. Con thật giống má năm xưa y hệt!

Kim Ngang Tiều nghe thấy lời nói đó vừa lạ lùng, vừa thấy tức cười. Vì chàng đã thấy dung mạo của lão bà xấu xa quái gở vô cùng, tưởng năm xưa dù còn trẻ lão bà còn trẻ lão bà chắc cũng không đẹp hơn được chút nào. Nếu con gái của y giống hệt y, làm sao còn gọi là "xinh đẹp" được?

Lúc đó trí tò mò của Kim Ngang Tiều bị kích thích ghê gớm. Chàng muốn nhìn mặt thật của Câu Hồn Bang chủ, xem bộ mặt đó như thế nào? Câu Hồn Bang chủ là kẻ đại thù của gia đình chàng, đã giết cha mẹ chàng, tiêu diệt nhà cửa của chàng, chàng phải biết mặt kẻ thù để mong có ngày trả mối hận thù đó.

Cổ chàng đã cứng nhắc không quay đầu lại được, nhưng mắt có thể đảo đi đảo lại, nên chàng cố liếc mắt ghé nhìn, chỉ cốt thoáng nhìn được một chút cũng hả.

Khốn thay, chàng đã liếc nhìn đến đâu nhức cả tròng mắt cũng chỉ nhìn đến nóc động mà thôi, không sao nhìn xuống dưới được nữa. Dĩ nhiên con người của chàng không thể chuyển nhìn đến phía sau gáy. Thành thử mắt Kim Ngang Tiều lúc đó liếc đi liếc lại hoài, rút cục hoàn toàn vô ích.

Bỗng nhiên mắt chàng nhìn thấy một vật ở phía chân chàng. Đó là đầu con thú kỳ lạ mà lúc mới vào chàng đã nhìn thấy.

Ở đầu con thú đó có sừng như sừng hươu, trên đầu sừng lại có gắn hạt minh châu, nên vừa rồi lão gọi đó là "minh châu thú". Song là, mỗi đầu thú này lại có hai con mắt, như thể làm bằng ngọc lưu ly màu đen và sáng bóng, có thể phản chiếu như một chiếc gương.

Lúc đó, trông đôi mắt của đầu thú có phản chiếu hình ảnh ở phía sau lưng Kim Ngang Tiều; đó là hình lão bà và Câu Hồn Bang chủ, mà chàng không thể nào quay đầu nhìn lại được.

Sau khi nhận thấy sự kiện đó, Kim Ngang Tiều hồi hộp, chăm chú nhìn. Song le mắt con thú chỉ bằng hòn đạn nhỏ không tới một phân, hình ảnh lão bà và Câu Hồn Bang chủ thu vào đó, nhỏ đến cực điểm. Dù chỉ nhỏ nhưng hình ảnh của hai mẹ con Câu Hồn Bang chủ hiện ra rất rõ.

Kim Ngang Tiều định thần nhìn kỹ. Nhưng khốn thay lúc ấy, người quay mặt về phía chàng lại là lão bà quái nhân. Còn Câu Hồn Bang chủ lại quay lưng lại, thành thử chàng không nhìn thấy mặt y, mà chỉ thấy gáy và lưng y. Tuy nhiên chàng cũng nhìn thấy đầu tóc của một người con gái và thân hình y hơi cao, nên khi hấn đeo mặt nạ bằng đồng lên mặt, ít người ngờ rằng Câu Hồn Bang chủ là con gái.

Kim Ngang Tiều thầm mong cho Câu Hồn Bang chủ quay mặt lại để chàng có thể nhìn rõ mặt y. Giữa lúc đó, chợt thấy lão bà quái nhân nói:

- Con gái lớn, võ công của con đã luyện đến mức cực kỳ cao siêu. Nhưng vẫn chưa phải không có người nào địch nổi con ở trên đời này đâu, con cần phải đề phòng một vài người.

Câu Hồn Bang chủ hỏi:

- Những người nào?

- Nếu con gặp phải một lão ăn mày chân đi khắp khiêng và cụt một tay, con phải cẩn thận đề phòng. Lại nữa, nếu con đi xa đến miền Tây Vực, con phải kiêng kỵ lão Cao tăng Mật Tôn Nguyên Đa Ý. Đi về phía Hà Nam, đến Phục Ngưu Sơn, giữa núi thấy nơi nào có cấm lá cờ nhỏ màu đỏ. Con phải tránh xa. Lại còn lão Bách Trọng Thiền Sư ở Thiên Phật tự cũng là tay kinh địch, con không được coi thường.

- Sau hết, còn một phía Miêu Cương, thiết tưởng con không đi tới là hơn.

Lão bà quái nhân dặn dò mấy câu đó, Câu Hồn Bang chủ luôn mồm vâng dạ. Mấy lời của lão bà, không những Câu Hồn Bang chủ chú ý lắng nghe, mà cả Kim Ngang Tiều cũng ghi nhớ trong lòng. Tuy nhiên, trong mấy cao thủ vừa kể, ngoài Bách Trọng Thiền Sư ở Thiên Phật tự, Kim Ngang Tiều không biết người nào mà cũng chưa hề được nghe thấy danh tiếng của họ.

Chàng cũng đoán là những người ấy tất phải có võ công ghê gớm lắm, vượt trên hẳn Câu Hồn Bang chủ. Trong lúc nghe nói, chàng vẫn chú ý nhìn vào con mắt của dị thú, mong Câu Hồn Bang chủ quay mặt lại, để nhờ viên ngọc phản chiếu cho chàng thấy rõ. Song Câu Hồn Bang chủ vẫn đứng im, mà vẫn quay lưng lại phía chàng.

Câu Hồn Bang chủ hỏi lão bà:

- Mấy người đó võ công cao hơn con hay sao?

Lão bà quái nhân đáp:

- Ý của ta không hẳn là muốn nói như vậy, nhưng ta muốn khuyên con tránh gây thù với nhiều tay kinh địch.

Câu Hồn Bang chủ buông chuỗi cười dài:

- Má, quan điểm của con gái má không giống má chút nào.

Lão bà ngạc nhiên hỏi:

- Không giống là thế nào?

Câu Hồn Bang chủ đáp:

- Ý của con là một khi đã biết họ là cường địch, phải lập tức đối phó ngay. Nếu tránh mặt, làm sao tránh được suốt đời?

Lão bà nghe nói sững sốt một lát, rồi vội hỏi:

- Con định đến tìm họ ra tay trước hay sao?

Câu Hồn Bang chủ cười đắc chí:

- Ra tay trước còn hơn là chờ họ đến hạ độc thủ với mình.

Lão bà hỏi:

- Con định tìm đến đâu trước?

Câu Hồn Bang chủ đáp gọn gàng:

- Thiên Phật tự.

Kim Ngang Tiều giật mình. Chẳng biết Câu Hồn Bang chủ đã nói vậy tất nhiên hẳn có kế hoạch, thống lãnh toàn thể cao thủ trong Câu Hồn Bang, tìm đến Thiên Phật tự tàn phá và sát hại mọi người. Một việc ghê gớm như vậy Thiên Phật tự hoàn toàn không hay biết để phòng ngừa. Làm sao báo tin cho Thiên Phật tự bây giờ? Kim Ngang Tiều nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Giữa lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy "keng" một tiếng. Vội đưa mắt nhìn vào viên ngọc ở mắt di thú, Kim Ngang Tiều thấy Câu Hồn Bang chủ đang cúi xuống, nhặt chiếc mặt nạ bằng đồng lên, chiếc mặt nạ bằng đồng va chạm vào miếng đá ở nền nhà, phát ra tiếng kêu như vậy.

Trái tim Kim Ngang Tiều bỗng nhảy trong lồng ngực. Vì lúc cúi xuống lượm chiếc mặt nạ bằng đồng. Câu Hồn Bang chủ đã quay người trở lại.

Vừa đứng thẳng người lên, Câu Hồn Bang chủ đã cầm chiếc mặt nạ bằng đồng chụp ngay vào mặt, rồi đưa hai tay ra phía sau buộc sợi dây giữ chiếc mặt nạ bằng đồng đó. Kim

Ngang Tiều cố giương mắt nhìn, nhưng trong thời gian cực ngắn như chớp mắt, chàng chỉ trông thấy chiếc môi dưới đỏ tươi và chiếc cằm trắng.

Chàng chỉ trông thoáng, không thể nào kịp nhận rõ hình dung của Cầu Hồn Bang chủ. Tuy vậy trong khoảnh khắc cực ngắn đó chàng đã thấy chiếc cằm nhỏ nhắn màu da trắng như tuyết, chứng tỏ Cầu Hồn Bang chủ là một mỹ nhân chứ không phải xấu xí như chàng đã tưởng.

Lão bà quái nhân lúc đó nói:

- Thôi được, nếu con đã quyết ý lên Thiên Phật tự, ta có nầy cho con, rất có ích, con nên giữ trong người cẩn thận.

Kim Ngang Tiều lại lưu ý nhìn vào tấm gương nhỏ xíu là viên ngọc ở mắt con dị thú. Chàng thấy Lão bà quay người lại tiến đến bên tường đá, thò tay vào hốc đá, lấy ra một tập sách nhỏ, đưa cho Cầu Hồn Bang chủ, rồi hỏi tiếp:

- Con mở ra xem sẽ hiểu.

Cầu Hồn Bang chủ tiếp lấy cuốn sách, nhìn qua rồi bỏ vào ngực áo. Lão bà lại hỏi:

- Lúc con tiến vào động này, nửa đường gặp cha con, có bị ông ấy làm khó dễ gì không?

Cầu Hồn Bang chủ lắc đầu:

- Cha con không ngăn trở gì hết. Cha con chỉ ngồi im trên phiến đá, thấy con ông biết ngay là con của ông, vậy mà cha con chẳng thèm gọi hỏi một lời. Đến lúc con nhảy qua bên ông, cha chỉ cúi đầu thờ dài.

Kim Ngang Tiều đã nghi ngờ từ trước, nay chàng đã biết rõ: vị dị nhân ngồi trên phiến đá câu cá mà chàng gặp ở giữa động, chính là chồng của lão bà này và là cha của Cầu Hồn Bang chủ.

Lão bà nói:

- Cha con là người tính tình vô cùng cổ quái. Lúc con vừa gặp ông, có lẽ ông đang có chuyện suy nghĩ trong lòng nên mới không hỏi đến con. Nếu ông biết rõ công việc của con đã làm, chắc hẳn ông hoan hỉ lắm. Bây giờ con hãy tiếp tục đi thẳng, rồi đi vòng về Giác Vân Phong là hơn.

Cầu Hồn Bang chủ "dạ một tiếng". Sau đó Kim Ngang Tiều bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh, nghe vút một tiếng.

Đồng thời một kinh lực chạm phải vai chàng, giải khai huyết đạo, khiến chàng cử động lại được như cũ.

Kim Ngang Tiều vội nhảy lên, quay người lại. Nhưng trong căn phòng đã chỉ còn một mình lão bà, Câu Hồn Bang chủ đã đi mất rồi.

oOo

CẦU HỌC THÊM CỰ LINH THẦN CHƯỞNG

Kim Ngang Tiều chưa biết lão bà quái nhân này đối phó với mình ra sao, nên chàng cứ đứng im nhìn.

Lão bà cười nói:

- Này cháu nhỏ, ta đã cứu mạng cho ngươi, chẳng lẽ ngươi không cảm ơn ta được một lời hay sao?

Kim Ngang Tiều cười lạnh lùng đáp:

- Bà là mẹ kẻ đại thù của tôi, tôi cảm ơn làm sao được?

Lão bà quái nhân không tỏ vẻ giận dữ, nhìn chàng nói:

- Ta có điều này khuyên ngươi. Hai chữ "kẻ thù" ngươi nên bỏ đi thôi, vì mối thù đó kiếp này sợ không sao báo được đâu. Ngươi không thấy là ngươi hoàn toàn không có chút hy vọng nào báo thù hay sao?

Sự thật Kim Ngang Tiều đã đau đớn nghĩ như vậy rồi và chính sự tuyệt vọng đau khổ đó đã khiến chàng liêu lĩnh, không thiết sống nữa. Tuy nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiều bản tính ngang bướng, chẳng khi nào chịu nhận thực. Chàng vẫn lạnh lùng đáp:

- Chưa chắc đã như vậy!

Lão bà quái nhân chỉ tay về phía vách, nơi mười vết ngón tay cào sâu trên mặt đá tường, nói:

- Ngươi không tự nhìn thấy hay sao? Đến bao giờ ngươi mới luyện được đến mức võ công đó? Và đến khi ngươi luyện thành, dễ thương người ta không tiến bộ hay sao?

Kim Ngang Tiều ngây người, không nói được một lời nào. Mãi sao chàng mới nói:

- Còn có nhiều cách khác để thắng kẻ thù.

Lão bà nói:

- Cách nào?

Kim Ngang Tiều buột mồm kêu lớn:

- Cự Linh Thần Chưởng!

Lão bà quái nhân giật nảy người khi nghe thấy bốn tiếng đó. Cử chỉ bất ngờ đó khiến chính Kim Ngang Tiều cũng hoảng hốt lùi lại.

Lão bà quái nhân từ từ ngồi xuống ghế đá như đã chấn định được tinh thần rồi, đoạn cất tiếng gay gắt hỏi:

- Cự Linh Thần Chưởng? Người biết gì về Cự Linh Thần Chưởng mà dám đại ngôn?

Kim Ngang Tiều đã định nói rằng chàng đã học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng, nhưng thấy thái độ dị thường của lão bà, chàng không muốn nói sự thật. Chàng đáp:

- Tôi không biết gì hết, nhưng nghe truyền thuyết của võ lâm nói người nào học được chín thức Cự linh thần chưởng có thể thành vô địch trong thiên hạ.

Lão bà quái nhân cười nhạt:

- Đúng. Trong võ lâm quả có truyền thuyết như thế. Nhưng đó là chuyện cũ từ xưa, môn võ công đó không hề có tiến bộ, trong khi ngày nay có biết bao môn công phu tài tình hơn. Dù có học được chín thức Cự Linh Thần Chưởng, chưa chắc đã xưng được là vô địch thiên hạ.

Kim Ngang Tiều sau khi học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng đã đặt hết hy vọng vào môn võ công thần diệu này, mong nhờ đó có thể báo được mối đại cừu tuyệt hận. Lúc này nghe Lão bà quái nhân nói vậy, chàng không khỏi thất vọng nhưng chưa tin hẳn, chàng vội hỏi:

- Võ lâm đã nhận Cự Linh Thần Chưởng là đệ nhất võ học trong thiên hạ. Bà có bằng gì dám nói ngược lại?

Lão bà cười ha hả:

- Người hãy nghe ta nói đây. Từ bao năm nay, các vị dị nhân kỳ tài trong võ lâm đều để hết tâm trí vào việc nghiên cứu phương pháp chống lại Cự Linh Thần Chưởng! Mục đích của họ không hẳn là tìm lấy một môn võ công ấy.

Kim Ngang Tiều tỏ vẻ nghi ngờ:

- Dù muốn vậy, chưa chắc đã thành công.

Lão bà quái nhân lắc đầu:

- Nhà ngươi nhầm rồi. Ta biết ít ra cũng có ba nhân vật sau nhiều năm khổ công nghiên cứu, đã tìm được những thế võ hóa giải Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều thấy giọng nói quả quyết của Lão bà, liền biến sắc hỏi lớn:

- Ai vậy?

Lão bà đáp:

- Một người là một vị lão tăng vô danh, tu khổ hạnh ở một căn thảo am trên đỉnh ngọn của núi Ngũ Đài. Mấy năm trước đây, ta có việc qua Ngũ Đài Sơn, nên được biết rằng lão tăng đó đã nghĩ được những thế võ phá giải ba thức trong các thức của Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều cười nhạt, buột mồm hỏi:

- Mới phá được ba thức đã có gì đáng kể?

Lão bà lại nói:

- Nhà ngươi trước khi đến đây đã gặp một lão già ngồi trên phiến đá. Lão ta cũng nghĩ được cách phá giải ba thức Cự Linh Thần Chưởng rồi. Rồi đến chính ta đây, sau bao năm khổ công suy nghĩ, ta cũng nghĩ được cách phá giải sáu thức Cự Linh Thần Chưởng. Vị chỉ ta biết ở trên đời này đã có ba người biết phá mười hai thức Cự Linh Thần Chưởng, người gặp bọn ta ba người liền thủ chống người, tất nhiên người sẽ bị đánh bại. Cự Linh Thần Chưởng sẽ hóa ra vô ích. Như ta đã nói, ngày nay không còn là thời Cự Linh Thần Chưởng hoành hành thiên hạ nữa rồi.

Kim Ngang Tiều ngây người ra không biết nói sao. Chàng đã đặt hy vọng vào Cự Linh Thần Chưởng, nay hy vọng đó đã tiêu tan.

Lão bà lại cười nói:

- Nhà ngươi muốn học Cự Linh Thần Chưởng phải không? Có chí lớn như vậy cũng đáng khen đó. Nhưng nếu quả thật ngươi muốn như vậy cũng đáng khen đó. Nhưng nếu quả thật ngươi muốn như vậy, ngươi hãy nghe lời ta nói, làm một việc ta sai bảo, tự nhiên ra sẽ truyền thụ Cự Linh Thần Chưởng cho ngươi.

Kim Ngang Tiều nghe nói hết sức ngạc nhiên. Chàng đã tưởng trên đời này không có ai biết Cự Linh Thần Chưởng, trừ được một mình chàng đã may mắn học được hai thức.

Chàng cũng biết môn võ công thần diệu đó không biết do một nhân vật nào thời xưa lưu truyền lại hậu thế, dưới hình thức những bàn tay đá và những bàn tay đá này ở hai nơi khác nhau: một ở bên ngọn núi cạnh Vạn Mai Thiên trúc cốc và một ở trong động Vĩnh Dạ.

Nhưng cần phải phối hợp hình ảnh bàn tay đá ở hai nơi đó, mới có thể nhận thấy chiều sâu của Cự Linh Thần Chưởng. Kim Ngang Tiều đã may mắn đến được hai nơi đó, nhưng ở nơi đầu tiên trên núi cạnh Thiên trúc Cốc, chàng chưa khám phá được sự bí mật của Cự Linh Thần Chưởng, nên chàng không ghi nhớ kỹ hình dáng những bàn tay đá. Mãi sau này vào Vĩnh dạ động, chàng mới phát giác ra sự thật. Chàng cố nhớ lại những bàn tay đá ở nơi trước, nhưng cũng nhớ được một ít, thành ra chỉ học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng thôi.

Theo truyền thuyết võ lâm, Cự Linh Thần Chưởng có cả thấy mấy chục thức. Hai nơi bàn tay đá mà Kim Ngang Tiều đã thấy, dù phối hợp đầy đủ cũng chỉ thành có bảy, tám thức mà thôi. Như vậy còn đến mấy chục thức nữa chắc hẳn cùng ghi lại bằng hình bàn tay đá, rồi tản mát đi nhiều địa phương. Làm thế nào mà tìm thấy cho hết được? Và tìm thấy hết, phải mất bao nhiêu năm tháng?

Kim Ngang Tiều chỉ có hy vọng trước mắt là học được thêm vài ba thức nữa, do hai nơi bàn tay đá mà chàng đã biết. Tất nhiên chàng phải học thêm nhiều nữa, ít ra trên một chục thức mới có hy vọng thắng được bọn này, vì đầu sao chín thức đã bị người tìm thấy cách phá giải rồi.

Kim Ngang Tiều suy nghĩ như vậy, nên khi Lão bà nói có thể dạy Cự Linh Thần Chưởng cho chàng, chàng liền nghĩ thầm:

- "Lão bà quái nhân này cùng với người chồng là vị dị nhân trên phiến đá, đã nghiên cứu được cách phá chín thức Cự Linh Thần Chưởng. Như vậy hai vợ chồng lão bà tất nhiên cũng phải biết Cự Linh Thần Chưởng, ít ra họ cũng phải biết chín thức mới có thể nghĩ cách phá chín thức đó".

Kim Ngang Tiều tính thầm trong bụng, nếu được lão bà này truyền dạy cho chín thức Cự Linh Thần Chưởng đó, chàng sẽ biết mười một thức, vì chàng đã có sẵn hai thức rồi. Sau này chàng sẽ trở lại Thiên Trúc cốc và Vĩnh dạ động, học thêm độ hai thức nữa, vị chi chàng sẽ có mười ba thức.

Lão bà vừa nói ngày nay biết được mười hai thức Cự Linh Thần Chưởng chưa chắc đã là vô địch thiên hạ, nhưng chàng biết mười ba thức, biết đâu chàng chẳng là đệ nhất cao thủ. Dù sao với mười ba thức đó, chàng cũng có thể thắng nổi toàn gia Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều thấy có đôi chút hy vọng, nhưng chàng vẫn hỏi lại:

- Tiền bối nói sẽ truyền thụ Cự Linh Thần Chưởng cho tôi, vậy tiền bối biết bao nhiêu thức của võ công ấy?

Lão bà quái nhân đáp:

- Nhà ngươi là người thông minh hẳn đã hiểu rồi. Ta và ông lão khùng của ta đã nghiên cứu được môn võ đả phá chín thức Cự Linh Thần Chưởng, tức là bọn ta phải biết rõ chín thức Cự Linh Thần Chưởng đó.

Kim Ngang Tiều thấy mình đoán trúng, chàng hồi hộp hỏi tiếp:

- Nếu thế, tiền bối chịu đem cả chín thức Cự Linh Thần Chưởng đó truyền thụ cho tôi hay sao?

Lão bà từ từ lắc đầu:

- Dĩ nhiên là ta không chịu!

Kim Ngang Tiều thất vọng. Những mong ước của chàng lại thành mây khói, khiến chàng xịu mặt. Lão bà nhận thấy sắc mặt không vui của Kim Ngang Tiều, liền cười nói:

- Có lẽ nhà ngươi chưa biết rõ ngọn ngành về Cự Linh Thần Chưởng, nên tưởng có thể học hết được các thức chẳng?

Kim Ngang Tiều ngơ ngác:

- Tôi không biết tiền bối nói như vậy là ý thế nào?

Lão bà gật đầu:

- Để ta thử thách nói cho ngươi nghe về môn Cự Linh Thần Chưởng. Nhà ngươi hãy ngồi xuống ghế đá này, nghe ta nói.

Nói đoạn Lão bà khẽ vung tay phất tay áo một cái. Kim Ngang Tiều chưa kịp có phản ứng gì, một luồng kinh lực đã cuốn lấy chàng đầy chàng ngồi lên ghế đá ở gần đó, không sao cưỡng lại được.

Lão bà cúi đầu nhắm mắt một lát, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Về môn Cự Linh Thần Chưởng, tất cả có bao nhiêu thức, điểm này truyền thuyết của võ lâm có nhiều, nhưng bất nhất, không thuyết nào giống thuyết nào.

Có thuyết nói Cự Linh Thần Chưởng cả thảy có ba mươi ba chiêu. Có thuyết nói bốn mươi lăm chiêu. Có thuyết lại nói bảy mươi hai chiêu. Nhưng thuyết nói con số ít nhất thì có tám thuyết nói Cự Linh Thần Chưởng chỉ có mười tám chiêu.

Sở dĩ mỗi thuyết nói một khác là vì từ bao năm nay, chưa có người nào học hết được Cự Linh Thần Chưởng.

Lão bà nói có mấy câu mở đầu mà Kim Ngang Tiều đã say mê chăm chú nghe theo. Đó là vì một võ công mà đến nỗi không một ai biết có tất cả bao nhiêu chiêu số?

Ai biết có bao nhiêu chiêu số thì tất nhiên người để phải là một võ công hết sức kỳ diệu.

Chàng vội hỏi:

- Sự thật Cự Linh Thần Chưởng có bao nhiêu chiêu?

Lão bà chậm rãi nói:

Theo ta biết, trên đời này chỉ có ba người biết sự thật. Nay ta nói cho người biết tức là người thứ tư vậy.

- Cự Linh Thần Chưởng có tất cả tám mươi một chiêu. Dĩ nhiên cũng có người đã đoán được Cự Linh Thần Chưởng phải có tới tám mươi một chiêu, nhưng không có ai biết chắc đó là sự thật. Nhưng ta vừa nói, chỉ có ba người trên đời này, với người nay là bốn, biết rằng con số tám mươi một là sự thật.

Kim Ngang Tiều cũng đã nghe nói đến con số tám mươi một này rồi nhưng không tin đó là thật. Chàng hỏi:

- Tại sao tiền bối biết đó là sự thật?

Lão bà cười nói:

- Điều này nếu nhà ngươi chịu nghe lời ta hoàn thành công tác cho ta, về sau ngươi sẽ hiểu?

Kim Ngang Tiều hỏi:

- Tất cả tám mươi một chiêu đó ghi lại ở những nơi nào?

Lão bà đáp:

- Các chiêu số đó đều lưu truyền cho hạn chế nhưng tản mác ở nhiều địa phương. Cứ chín chiêu lại hợp thành một tổ, nhưng mỗi tổ lại chia làm hai nơi khác nhau.

- Thí dụ trên tuyệt đỉnh núi Côn Lôn, người có thể phát hiện thấy những mật quyết của một tổ Cự Linh Thần Chưởng, song mật quyết đó vô ích vì chỉ có một nửa. Cần phải phối hợp với một nửa nữa, mới có thể hoàn thành.

- Nhưng nửa kia ở đâu, nào ai có biết có thể nửa đó ở Nam Cương, có thể ở Đông Hải, làm sao tìm ra cho được?

Kim Ngang Tiều nghe đến đó gật đầu:

- Phải, tôi hiểu rồi.

Chàng hiểu là vì chính chàng đã có kinh nghiệm tìm thấy hai tổ của Cự Linh Thần Chưởng rồi.

Cứ theo lời Lão bà thì hai nơi bàn tay đá trên núi cạnh Thiên Trúc cốc và Vĩnh dạ động chính là hai địa phương phối hợp thành mật quyết của một tổ Cự Linh Thần Chưởng. Kim Ngang Tiều đã phỏng đoán những bàn tay đá có thể hợp thành bảy hay tám thức Cự Linh Thần Chưởng nay nghe Lão bà nói chàng mới biết có tới chín chiều hai thức lận.

Lão bà nói:

- Mật quyết của Cự Linh Thần Chưởng lưu lại ở những phương nào, điều đó không ai được biết, có thể là ở một hang động, có thể ở trong một cây cổ thụ già đã ngàn năm, có thể ở một đỉnh ngọn núi cao chót vót...

Lão bà ngập ngừng một chút rồi tiếp:

- Theo truyền thuyết trong võ lâm thì có mấy tổ Cự Linh Thần Chưởng ghi lại trên hai tấm lụa trắng rất đẹp, nhưng hai tấm lụa trắng đó ở mỗi nơi một chỗ, cần phải phối hợp lại mới thấy rõ mật quyết...

Kim Ngang Tiều mới nghe thấy nói đến "hai tấm lụa trắng" chàng đã giật mình, rồi càng nghe nói tiếp, mặt chàng càng biến sắc.

Lão bà nhận thấy sắc mặt chàng biến đổi vội hỏi vô một giọng nghi ngờ:

- Cái gì vậy? Nhà ngươi biết chuyện gì?

Kim Ngang Tiều kinh hãi, cố chấn định tâm thần và lắc đầu:

- Không... không có gì hết!

Đi nhiên lúc đó tâm trí Kim Ngang Tiều rất kích động. Chàng nhớ đến hồi ở thành Nghi Xương lúc gặp nguy biến ở trong nhà Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, chàng đã được Nhất Huyền Thần Ni xả mệnh cứu thoát và trước khi chàng thoát thân. Thần Ni có trao cho chàng một gói vải, trong đó có mảnh lụa trắng bí mật, đến nay chàng vẫn giữ.

Về sau, Hồ Ma Phạm Hồng, được biết Câu Hồn Bang cũng có một mảnh lụa trắng tương tự. Té ra hai mảnh lụa trắng đó hợp lại, sẽ thành mật quyết của Cự Linh Thần Chưởng.

Nhưng chàng chỉ có một mình, mảnh kia lại do Câu Hồn Bang chủ giữ, chàng làm sao có hy vọng đoạt được?

Tuy vậy, vẫn sợ lão bà quái nhân thấy rõ sự bí mật của mình, Kim Ngang Tiều liền làm ra mặt thần nhiên và hỏi tiếp:

- Vậy hai mảnh lụa trắng đó hiện nay ở địa phương nào?

Lão bà đôi mắt sáng quắc, đăm đăm nhìn Kim Ngang Tiều như muốn soi thấu tâm hồn chàng, khiến Kim Ngang Tiều bất giác thấy lạnh gáy, sờn gai óc.

Lão bà nhìn chàng một lát rồi chậm rãi nói:

- Ta đã nói không ai biết, các mật quyết của Cự Linh Thần Chưởng giấu ở nơi nào. Nếu mọi người đều biết, làm sao còn gọi là bí mật được nữa?

Kim Ngang Tiều lại hỏi:

- Truyền thuyết võ lâm còn nói gì về Cự Linh Thần Chưởng nữa không?

Lão bà gật đầu đáp:

- Có một truyền thuyết nhiều người biết là một tổ Cự Linh Thần Chưởng được tạc thành những bàn tay đá rất lớn, nhưng chia làm hai nơi. Một nơi không biết ở địa phương nào, còn một nơi bàn tay đá đặt trong một động tối gọi là Vĩnh Dạ động.

Kim Ngang Tiều nghĩ thầm: một nửa ở Vĩnh Dạ động mọi người đều biết, nhưng còn một nửa nữa thì hiện nay có ba người biết ở chỗ nào. Ba người đó là chàng và hai chị em Thôi Ngọc Hoàn và Thôi Ngọc Linh. Dĩ nhiên chàng không bao giờ tiết lộ sự đó cho lão bà quái nhân này biết.

Kim Ngang Tiều hỏi:

- Ngoài ra, còn nơi nào có bí quyết Cự Linh Thần Chưởng?

Lão bà gật đầu cười the thé:

- Có một tổ Cự Linh Thần Chưởng, do chính ta và ông lão nhà ta tìm thấy do một sự tình cờ, ở đất Miêu Cương. Ở nơi đó có một vùng núi gọi là Dã Nhân Lãnh. Trên Dã Nhân Lãnh có một ngọn thác rất lớn và rất kỳ lạ. Mỗi năm sẽ có một ngày, nước thác cạn hết không biết chảy đi nơi nào. Khi thác cạn như vậy, sẽ để lộ ra một bức tường đá lớn và trên tường đó sẽ có mật quyết của Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều hồi hộp lắng tai nghe, mắt sáng quắc. Nhưng lão bà mỉm cười nói tiếp:

- Dù nhà ngươi có nhìn thấy mật quyết đó cũng vô ích, bởi vì chỉ có một nửa. Phải tìm được một nửa nữa phối hợp mới có thể hợp thành chiêu Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều vội hỏi:

- Còn một nửa ở đâu?

Lão bà cười the thé:

- Ta không nói.

Kim Ngang Tiều thất vọng cúi đầu suy nghĩ. Chàng khẽ thở dài nghĩ thầm: Lúc này muốn thoát khỏi nơi này cũng khó, còn nói chi đến việc biết nơi có Cự Linh Thần Chưởng mà đi tìm.

Bỗng lão bà nói:

- Nhà ngươi chớ vội nóng ruột. Ta không nói, nhưng rồi ngươi sẽ biết.

Kim Ngang Tiều chưa chát hỏi:

- Tiền bối muốn bảo tôi đi khắp thiên hạ tìm kiếm phải không?

Lão bà cười lắc đầu:

- Bất tất. Nhà ngươi chỉ việc đến Dã Nhân Lãnh ở Miêu cương, chờ ngày thác nước ngưng chảy, nhìn xem các mật quyết ghi trên bức tường đá, rồi sau đó tự nhiên ngươi sẽ biết một nửa kia ở nơi nào.

Kim Ngang Tiều cả mừng, nhưng vẫn ngờ Lão bà đánh lừa mình, nên đưa mắt nhìn Lão bà dò xét. Song chàng chợt nghĩ đến một việc làm chàng se lòng: Lão bà muốn giam hãm chàng ở đây, làm sao chàng có thể ra đi được!

Chàng không nhịn được, buột miệng hỏi:

- Tiền bối chịu để tôi đi ra khỏi nơi này chăng?

Lão bà cười khanh khách:

- Dĩ nhiên ta cho ngươi ra khỏi đây, vì ta muốn nhờ ngươi lên Dã Nhân Lãnh làm cho ta một việc!

Kim Ngang Tiều nghe nói vừa mừng, vừa sợ. Chàng mừng là sẽ được dịp đi tìm nơi có Cự Linh Thần Chưởng, nhưng lại lo sợ không biết Lão bà này nhờ mình việc gì? Nghe lời lão bà nói đủ hiểu việc đó rất khó. Nếu không, tại sao Lão bà cần phải lấy Cự Linh Thần Chưởng ra cám dỗ?

Chàng do dự một lúc, rồi hỏi:

- Lão tiền bối muốn nhờ việc gì? Tại sao tiền bối không sai khiến lệnh nữ, người có võ công cao cường hơn tôi rất nhiều.

oOo

SỨ MẠNG QUÁI GỞ CỦA LÃO BÀ

Lão bà quái nhân liền thở dài một tiếng im lặng. Mỗi lúc sau mới nói:

- Nhà ngươi đã biết ta có ba người con, hai gái một trai. Con gái lớn của ta vừa cho ta biết đứa con trai ta đã lên xứ Miêu Cương làm việc đó cho ta, nhưng ta sợ y không làm nổi. Còn hai đứa con gái, đứa nhỏ ta chưa gặp, nhưng đứa lớn, ngươi cũng nghe y vừa nói đó, chúng nó đâu có chịu xả mệnh làm việc đó cho ta.

Kim Ngang Tiều nghe mấy chữ "xả mệnh làm việc đó" bất giác giật mình, không biết công việc đó ghê gớm như thế nào. Chàng lạ lùng hỏi:

- Con trai tiền bối võ công rất cao cường hơn tôi rất nhiều. Y không làm được, tôi làm sao làm nổi?

Lão bà lắc đầu:

- Con trai ta, ta chia tay với nó từ lúc nó còn nhỏ, có bảy tuổi. Nhưng biết con không ai bằng mẹ biết. Ta nói võ công nó cao hơn người thập bội, nhưng can đảm và liều lĩnh, nó không bằng nhà ngươi.

Kim Ngang Tiều càng tò mò muốn biết việc đó là việc gì nên hỏi:

- Tiền bối thử nói việc đó như thế nào?

Lão bà đáp:

- Sự thật việc rất giản dị. Tại Dã nhân lãnh có một cái động sâu như một cái giếng, dưới đó lại có hang động rất nhiều.

- Nhà ngươi hãy xuống động đó, rồi làm cho ta...

Lão bà nói đến đó bỗng im bặt.

Kim Ngang Tiều vội hỏi:

- Làm gì? Sao tiền bối không nói tiếp?

Lão bà lắc đầu:

- Nhà ngươi chưa nhận lời, ta không thể nói rõ chi tiết được.

Kim Ngang Tiều cau mày suy nghĩ. Chàng đã định hỏi xem công việc đó như thế nào rồi mới nhận lời. Và một khi nhận lời là chàng phải làm. Chàng không bao giờ là kẻ nuốt lời hứa. Không ngờ lão bà quái nhân này lại bắt chàng hứa, nhận lời trước, rồi mới nói rõ sự thật.

Chàng thấy khó nghĩ vô cùng. Một mặt chàng biết chắc rằng việc làm sẽ khó khăn vô cùng và cũng rất nguy hiểm, có hại cho chàng. Nhưng một mặt chàng hiểu rằng nếu chàng nhận lời, chẳng những chàng sẽ thoát khỏi nơi đây mà còn có hy vọng học được Cự Linh Thần Chưởng để báo mối thù cho gia đình chàng. Kim Ngang Tiều hết sức phân vân, chàng đứng im lặng hồi lâu, không biết quyết định thế nào?

Lão bà quái nhân không giục giã. Đôi mắt sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiều đăm đăm, như muốn soi thấu đến ruột gan chàng, Kim Ngang Tiều ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng chàng lên tiếng hỏi:

- Nếu tôi không chịu nhận lời thì sao?

Lão bà trầm giọng nói:

- Nếu ngươi không chịu nghe lời ta, tất nhiên ta sẽ thi hành đúng theo lời ta nói trước: ngươi sẽ ở đây với ta... suốt đời.

Giọng lão bà vẫn bình thản, nhưng đầy vẻ đe dọa. Câu nói đó còn hàm ý: "Ngươi sẽ bị giam ở đây, không thấy ánh sáng mặt trời, trừ phi ta chết".

Kim Ngang Tiều bất giác rùng mình, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ cứng cỏi, cười đáp:

- Tôi ở lại đây cũng không sao. Tiền bối có võ công cao như vậy, tôi sẽ học hỏi được nhiều điều lợi ích.

Nhưng lão bà lạnh lùng nói:

- Ngươi đã làm trái ý ta, ngươi đừng mong ta truyền thụ võ công, trái lại, ta sẽ cho người thấy thủ đoạn của ta tàn nhẫn như thế nào.

Nói đoạn bà lão nghiêng răng kèn kẹt. Giọng nói âm thầm lạnh lùng, tuyệt vô tình cảm của bà khiến Kim Ngang Tiều thấy ớn lạnh, chàng biết con người này không phải chỉ dọa suông.

Kim Ngang Tiều không biết làm thế, đành tìm cách lảng tránh:

- Từ đây đến Dã nhân lãnh ở xứ Miêu Cương, đường xa vạn dặm. Dù tôi nhận lời thi hành sứ mạng, bọn Câu Hồn Bang chắc không để tôi yên mà đi tới Miêu Cương, chúng sẽ giết tôi ở dọc đường.

Lão bà cười:

- Người yên lòng, miễn nhà người chịu nhận việc đó, ta sẽ có cách làm cho người đi tới Miêu Cương bình an vô sự.

Kim Ngang Tiều suy tính một lát, rồi vội hỏi:

- Tới Dã Nhân lãnh, tôi muốn tìm học cái mật quyết của Cự Linh Thần Chưởng, tất phải chờ ngày thác nước ngừng chảy. Nhưng tôi không biết ngày đó là ngày nào làm sao chờ được?

Lão bà điềm nhiên đáp:

- Người khỏi lo chuyện đó. Thác nước mỗi năm cứ ngày hai mươi bảy tháng mười là ngừng chảy suốt trong một ngày. Từ nay đến ngày hai mươi bảy tháng mười còn hơn ba tháng nữa. Nhà người có thể lên đường ngay, đến Dã Nhân Lãnh vừa kịp.

Kim Ngang Tiều biết rõ sự thế, càng bồn chồn trong dạ. Chàng biết việc này quan hệ rất lớn đến cuộc đời chàng. Nếu chàng nhận lời, sự sống chết may rủi đành phó mặc cho mạng trời.

Suy tính hồi lâu, Kim Ngang Tiều thở dài:

- Được, tôi nhận lời tiền bồi.

Chàng đã tưởng lão bà sẽ vui mừng khen ngợi chàng. Không ngờ nét mặt vẫn âm thầm như cũ, lão bà lạnh lùng nói:

- Người nói thế chưa đủ. Người phải thề độc sẽ làm trọn việc ta ủy thác.

Kim Ngang Tiều lộ vẻ bất mãn:

- Đại trượng phu ở trên đời, một lời nói ra bốn con ngựa đuổi không kịp, đã nói tức là làm. Tôi đã nhận lời tức là tôi đã hứa như đinh đóng cột, hà tất còn phải thề thốt?

Lão bà vẫn lạnh lùng nói:

- Nếu nhà ngươi quyết ý làm tròn công tác đó, tại sao ngươi còn sợ một lời thề?

Kim Ngang Tiều bực mình, nhưng rồi chàng cũng chịu ý, cười nói:

- Được, tôi thề cho tiền bối yên lòng. Tôi, Kim Ngang Tiều, hôm nay nhận lời tiền bối ủy thác, thề sẽ làm tròn việc. Nếu sai lời, ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây.

Lão bà thấy Kim Ngang Tiều phát lời thề nặng như vậy, nét mặt có vẻ hân hoan, gật đầu liên mấy cái, đột nhiên lão bà giơ tay nhanh như gió, vỗ khẽ vào đầu vai Kim Ngang Tiều.

Cử chỉ đó tựa hồ như lão bà vỗ về tỏ tình thân thiết với Kim Ngang Tiều.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiều từ lúc đứng trước mặt một nhân vật quái gở, võ công cực cao như Lão bà này, chàng đã có ý đề phòng.

Khi lão bà vừa giơ tay lên vỗ, chàng ngã giật mình muốn né tránh, nhưng thủ pháp của Lão bà mau lẹ vô kể, tránh không kịp. Đến lúc bàn tay lão bà chạm phải vai chàng, bỗng nhiên một luồng khí ấm áp từ tay lão bà truyền vào người chàng, khiến chàng thấy cảm giác nhột nhạt khó chịu hết sức, nhưng chỉ thoáng một chút, cảm giác đó biến mất.

Kim Ngang Tiều tưởng lão bà ám hại mình, chàng kinh hoảng thất thần vội lớn tiếng hỏi:

- Cái... cái gì vậy?

Lão bà cười:

- Không có gì hết. Ngươi tuy đã thề như vậy, nhưng đến lúc ngươi bội ước, sợ chẳng có lời thần nào đánh ngươi hay ngựa nào phanh thây ngươi. Bởi thế ta phải đề phòng một chút, phòng đến lúc ngươi quên lời thề.

Kim Ngang Tiều không phải là người ngu ngốc, chàng hiểu ngay vừa rồi Lão bà đã dùng thủ pháp quái gở gì để kiềm giữ chàng, có lẽ là một thứ tà pháp ngoại đạo, nên chàng hết sức căm giận, muốn lớn tiếng thống mạ một hồi. Nhưng chàng nghĩ lại, dù Lão bà có dùng tà thuật trấn áp chàng cũng không ngại, vì bản tâm chàng không có ý bội ước, chàng đã hứa làm là nhất định phải làm đến nơi đến chốn.

Chợt một ý nghĩ khác thoáng qua óc: Lão bà quái quỷ này thủ đoạn vô cùng ác độc, biết đâu sau khi hoàn thành công việc cho bà, bà chẳng ra tay trừ khử mình cho tuyệt tích. Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó rung mình, bất giác đưa mắt nhìn Lão bà.

Nhưng Lão bà có vẻ đã đoán được ý nghĩ của Kim Ngang Tiều, bèn bảo chàng:

- Nhà ngươi cứ yên lòng. Nếu quả thật ngươi làm cho ta xong việc đó, ngươi sẽ là người thân của ta, có lẽ còn thân thiết hơn cả con ta nữa, không khi nào ta có ý hại ngươi. Ta là người tuy ác danh lẫy lừng thiên hạ, nhưng tuyệt nhiên không khi nào lại nuốt lời.

Kim Ngang Tiều nghe thấy Lão bà nói mấy tiếng “ác danh của ta lẫy lừng thiên hạ”, đột nhiên chàng nhớ tới một nhân vật ghê gớm của võ lâm, ý nghĩ đó làm chàng toát mồ hôi lạnh, lưng thấy ròn rợn, như thể bị một con rít bò trên da.

Chàng kinh hãi, cố trấn tĩnh, nói thầm trong dạ: “không, không... quyết không phải người đó. Con người đó đã chết lâu rồi kia mà!”

Tuy lòng tự bảo lòng như vậy để trấn áp nỗi lo sợ, Kim Ngang Tiều vẫn thấy kinh hoảng, nhưng vẫn không dám mở mồm hỏi thẳng lão bà.

oOo

TỰ CHẶT CHÂN TAY, TỰ ĐÂM MÙ MẮT

Lão bà bỗng nghiêm sắc nói:

- Ta nói mấy lời đây, ngươi hãy lắng tai nghe rồi nhớ cho kỹ.

Kim Ngang Tiều gật đầu, trong lòng thấy hồi hộp vô cùng, không hiểu công việc lão bà ủy thác ghê gớm quái gở đến thế nào?

Lão bà chậm rãi bắt đầu nói:

- Nhà ngươi đi đến Dã Nhân Lãnh, tất nhiên từ đây đến đó là việc dễ dàng không có gì đáng nói. Nhưng khi đã đến động Địa ngục ở Dã Nhân Lãnh, ngươi phải tìm kiếm độ mười người nhờ họ kiếm ít mây tốt ở trong rừng, bện cho ngươi một sợi dây mây thật dài, đến chín chục trượng. Đoạn ngươi dùng sợi dây đó tuông xuống động, nhờ bọn người Miêu đứng trên thông xuống cho.

Kim Ngang Tiều giật mình hỏi:

- Động đó sâu đến thế sao?

Lão bà “hừ” một tiếng lạnh lùng, tiếp:

- Như thế vẫn còn xa mới đến đáy động. Động Địa ngục đó sâu bao nhiêu tuyệt nhiên không có ai biết. Nhà ngươi xuống đến chín chục trượng, ta sợ vẫn chưa được nửa đường đó.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc hỏi:

- Như vậy, mới lơ lửng ở giữa quảng hay sao?

Lão bà gật đầu:

- Phải!

Kim Ngang Tiều chưa hết ngạc nhiên:

- Ở đó, tiền bối bảo tôi phải làm gì?

Lão bà yên lặng không đáp, Kim Ngang Tiều càng hồi hộp. Lát sau, Lão bà nói:

- Nhà ngươi mới xuống nửa động, nhưng vào khoảng chín chục trượng sâu đó, nhà ngươi lưu ý nhìn ở bên bờ tường, sẽ thấy một chỗ hõm sâu vào lối chùng hai trượng, trông như một cái hang cóc lớn. Trong hang đó, có một người ngồi.

Kim Ngang Tiều càng nghe càng thấy lạ, nóng lòng hỏi:

- Người đó... là ai vậy?

Lão bà lắc đầu:

- Hẳn là ai ngươi không cần biết. Nhưng ngươi sẽ thấy hẳn là một người bị cụt một tay, cụt một chân, thiếu một mắt, thiếu một tai. Phàm thị trên thân thể người ta có chỗ nào có hai cơ quan, tất nhiên người đó thiếu mất một.

Kim Ngang Tiều nghe đến đó không khỏi lấy làm quái lạ và tưởng tượng một người hình dung như vậy cũng đủ rợn tóc gáy.

Lão bà bỗng lớn tiếng hỏi:

- Những lời ta nói, ngươi nhớ kỹ đó chớ?

Kim Ngang Tiều đáp:

- Có gì mà không nhớ? Tiền bối cứ nói đi.

Lão bà nói tiếp:

- Khi người ấy thấy ngươi xuống đến đó, tất nhiên sẽ hỏi ngươi đến làm gì? Lúc đó cần nhứt ngươi chỉ được nói hai tiếng giản dị: "Đưa đây". Như vậy người đó sẽ hiểu ngay rằng nhà ngươi chính là người phải đến. Sau đó, người ấy sẽ hỏi ngươi: "Ngươi có thể giống như ta được không?" Nhà ngươi sẽ đáp như sau: "Dĩ nhiên là được".

Kim Ngang Tiều chưa hiểu rõ ý nghĩa mấy lời đối đáp như thế nào, liền hỏi:

- Thế là nghĩa thế nào? Tại sao y lại bảo "có thể giống như ta được không?" Tôi biết giống hay chẳng giống như thế nào?

Lão bà lạnh lùng đáp:

- Giống được.

Kim Ngang Tiều ngơ ngác:

- Tôi vẫn không hiểu ra sao cả.

Lão bà khẽ cười nhạt:

- Giản dị quá mà ngươi không hiểu hay sao? Người đó hỏi ngươi có thể giống hần được không, nghĩa là hần muốn biết ngươi có thể như hần... cụt một tay, què một cẳng, chột một mắt, thiếu một tai...

Kim Ngang Tiều giật nảy người, đầu choáng váng, giọng nói run bắn lên:

- Thế... thế mà tôi... phải nói... được... giống được là... thế nào?

Lão bà cười the thé:

- Nhà ngươi trả lời xong, lập tức rút dao tự chọc mù một mắt, rồi lần lượt chém cụt một tay, một chân...

Kim Ngang Tiều không để lão bà nói hết, quát lên:

- Không! Không khi nào...

Chàng thật không thể nào ngờ rằng. Lão bà lại yêu sách chàng làm một việc tối ư vô lý đến như vậy. Và chàng cũng không ngờ Lão bà tàn nhẫn đến độ muốn chàng tự hủy hoại thân thể như thế.

Chàng rung mình tưởng tượng đến hình ảnh của chính mình, một phế nhân quái gở, bất cứ trong người chỗ nào có hai là phải thiếu một! Một mắt, một tai, một tay, một chân...

Lão bà chờ một lát cho chàng định trí lại, rồi từ từ nói tiếp:

- Mỗi lời ta nói ra đều là sự thật. Đó là việc ngươi phải làm cho ta. Con trai ta, con gái ta không chịu làm, bởi vậy ra mới nhờ đến nhà ngươi.

Kim Ngang Tiều căm hờn nhìn Lão bà:

- Dĩ nhiên các con bà không ai có thể làm được. Thử hỏi khắp thiên hạ này, có ai làm được cho bà không?

Lão bà chiếu đôi mắt sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiều và điềm nhiên nói:

- Có người làm được! Đó là ngươi.

Kim Ngang Tiều kêu lớn:

- Không! Tôi không làm!

Giọng nói của Lão bà vẫn thâm trầm, lạnh lùng như không một chút giận dữ:

- Bây giờ nhà ngươi nói không là chậm rồi. Vì vừa rồi ngươi đã nhận lời, ngươi đã thề độc rồi.

Kim Ngang Tiều uất ức đáp:

- Nhưng tôi không biết bà sai tôi làm một việc vô lý như vậy.

Lão bà lạnh lùng:

- Mất một chân, mất một tay, mù một mắt... Tuy là việc bất hạnh thật, nhưng còn hơn là bị chết vì ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây.

"Ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây" mấy lời đó chính là lời Kim Ngang Tiều đã phát thề.

Kim Ngang Tiều vô tình đã thề thốt nặng lời đến nay Lão bà nhắc lại đúng những lời của chúng, chàng còn nói vào đâu được nữa? Thật là á khẩu vô ngôn.

Dĩ nhiên Kim Ngang Tiều không đến nỗi mê tín đến độ sợ mình sẽ bị sét đánh chết, ngựa phanh thây thật. Nhưng chàng là người tuổi trẻ dòng dõi võ gia danh tiếng, tự nhận đường đường là đấng trượng phu Hán tử, đã nói, là làm, quyết không hậu hối, vừa rồi đã vô tình mở mồm nhận lời cam kết chắc như đinh đóng cột, bây giờ dù bất cứ với lý do nào cũng khó lòng mà rút lời, phủ nhận lời thề của mình.

Lão bà như nhìn thấu tâm can của Kim Ngang Tiều, liền phát ra một tiếng cười nhạt nhẽo, khinh khi. Kim Ngang Tiều chịu không nổi tiếng cười đó, liền vùng hỏi:

- Bà chỉ biết nghĩ thế mà không tưởng tượng sự tình ra sao. Tôi dù có làm đúng như vậy, giòng người xuống nữa động sâu, tự chặt cả một chân một tay, thử hỏi làm sao sống được nữa?

Lão bà đáp rất đơn giản:

- Sống được!

Kim Ngang Tiều tức giận, giọng mai mỉa:

- Vậy xin cho lãnh giáo ý kiến đó!

Lão bà nói:

- Nhà ngươi tự chọc mù mắt và chặt tay chân xong, lập tức người ngồi trong động sẽ phải buộc thuốc cầm máu cho ngươi và trị ngay vết thương cho ngươi khỏi chết. Sau đó, người đó sẽ lấy ở sau lưng ra một vật đưa cho ngươi. Nhà ngươi cầm lấy vật đó, đoạn gọi bọn người Miêu đứng trên động, kéo ngươi lên. Thế là người trở về đây với ta để đưa cho ta vật đó.

Kim Ngang Tiêu hỏi:

- Vật đó là vật gì vậy?

Lão bà lắc đầu:

- Nhà ngươi không cần biết. Hơn nữa, nhà ngươi không được mở vật đó ra coi.

Kim Ngang Tiêu cười nói:

- Bà đừng tưởng tôi làm việc đó cho bà mà phải đắn đo kỹ như vậy. Ở trên đời này có ai làm việc vô lý như vậy không?

Lão bà bỗng nhiên buông tiếng thở dài:

- Dĩ nhiên ta cũng biết bảo ngươi làm việc đó là vô lý. Vừa rồi ta đã nói cho ngươi nghe, ngay cả ba đứa con ta, chúng cũng không chịu làm việc đó cho ta. Con gái lớn của ta bảo đứa con trai của ta đã tới Miêu Cương để thi hành sứ mạng đó, nhưng ta biết lòng con ta, tuy có đi đến nơi, nhưng đến lúc vào việc, hẳn sẽ rút lui. Người phải biết, một khi con ta không chịu làm cho ta, mà người chịu làm, người sẽ là người thân hơn con ta, tự nhiên ta sẽ chiều đãi người, quý người, người khỏi lo.

Kim Ngang Tiêu cười khanh khách nói:

- Lúc đó, tôi thành người tàn phế, cụt chân, cụt tay, nếu tiền bối không chiều đãi, chiều cố đến tôi, tôi sẽ hóa thành thế nào?

- Cụt chân cụt tay chưa hẳn đã là vô dụng. Trong vũ lâm, những bậc dị nhân võ công cực cao thường là những người dị tướng, dị hình. Chẳng nói đâu xa, khoảng một trăm năm gần đây, tại Hải Tâm Đảo ở vùng Thanh Hải có hai bậc dị nhân võ công tuyệt đỉnh gọi là Thiên Tàn, Địa Phế, người nào cũng tàn tật, cụt chân cụt tay, chột mắt, thiếu tai, hình dung cực kỳ cổ quái. Lại còn một người tên là Độc thủ Cái (ăn mày một tay) chắc hẳn ngươi đã nghe thấy tên? Hẳn là một tay quái kiệt võ lâm, nhưng lại cụt một tay và què một chân.

Kim Ngang Tiều chưa từng nghe nói đến vị Độc thủ Cái đó bao giờ. Tuy nhiên vừa rồi chàng có nghe thấy bà lão quái nhân này cứ dận dò Câu Hồn Bang chủ phải tránh mặt một lão ăn mày cụt một tay và què một chân, chắc hẳn lão già đó và Độc thủ Cái nói đây chỉ là một người.

Câu Hồn Bang chủ võ công đã cao ghê gớm, trong võ lâm chưa chắc có người địch nổi. Vậy mà Độc thủ Cái còn cao cường hơn, xem như vậy đủ hiểu lão ăn mày tàn phế đã đạt tới cương giới không sao lường được.

Lúc đó Kim Ngang Tiều mãi mê suy nghĩ, bao ý tưởng vùn vụt thoáng qua óc, trước mặt chàng, chàng hình dung thấy thân hình tàn phế quái gở của mình... Cụt một tay, què một chân, chột một mắt, võ công tuy thật cao. Song le, Thôi Ngọc Hoàn trông thấy chàng lúc đó, chắc hẳn phải kêu một tiếng khiếp hãi... đau lòng biết bao! Nhưng liền sau đó, lại là một hình ảnh oai dũng phi thường, chàng trở thành một dị nhân của võ lâm, võ công trác tuyệt, đánh cho Câu Hồn Bang chủ thua chạy tơi bời, lạc hoa lưu thủy... rút cục chàng báo được mối thù tuyệt hận.

Kim Ngang Tiều chìm đắm trong suy nghĩ và tưởng tượng, một lúc lâu không nói một lời.

Bỗng chàng ngẩng đầu lên hỏi:

- Mục đích của tiền bối lấy vật gì đó ở sau lưng người ngồi trong động đá tại Miêu Cương phải không?

Lão bà quái nhân gật đầu:

- Đúng, ta chỉ cần có thể thôi.

Kim Ngang Tiều lại hỏi:

- Ngoài cách tự chặt chân chặt tay, không còn cách nào khác hay sao?

Lão bà cười nhạt:

- Dĩ nhiên là có.

Kim Ngang Tiều cả mừng:

- Cách như thế nào?

Lão bà chậm rãi nói:

- Người phải giao đấu với người đó và thắng ỵ. Có điều là...

Lão bà nói đến đó, ngừng lại một chút, rồi cười khanh khách:

- Nếu ngươi có bản lãnh thắng được người đó, ngươi chẳng cần phải đến Dã Nhân Lãnh ở Miêu Cương làm gì. Ngươi cũng chẳng cần... ở đây, vì người đã thắng được ta và cả Cầu Hồn Bang chủ rồi.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Võ công của người đó ngang với tiền bối hay sao?

Lão bà quái nhân đáp:

- Chẳng những bằng, mà còn hơn ta một bậc.

Kim Ngang Tiều nghe nói, ngăn người ra không biết đáp sao? Người ngồi trong động núi ở Miêu nhân lãnh có võ công cao cường ghê gớm như vậy, tất nhiên là chàng không có hy vọng dùng võ lực đoạt lấy vật ở trên lưng ụ rồi. Vậy chỉ còn có tự chặt chân, chặt tay mình...

Lão bà quái nhân cho tay vào ngực áo lấy ra một vật gì hơi dài, sắc đen ngòm, viết lên mặt bàn đá và nói:

- Nhà ngươi cầm lấy vật này đi đường, chắc chắn sẽ không có ai dám cản trở ngươi ở dọc đường.

Kim Ngang Tiều định thần nhìn kỹ, thấy đó là một Kim khí như một thẻ dài, dài hơn một tấc, rộng lối hai phân, cầm lên tay thấy hơi nặng, sắc đen nhánh và bóng nhoáng. Tuy nhiên ngắm nhìn mãi cũng không thấy có điểm gì đặc dị. Kim Ngang Tiều đã đoán phỏng đây chắc là biểu hiện của vị Lão bà quái nhân này, nên có ý nhìn thật kỹ xem có vết tích hay chữ viết gì để đoán ra tung tích của Lão bà này. Nhưng miếng thẻ dài hoàn toàn nhẵn nhụi không ghi khắc chữ gì hết. Chàng cầm lấy thẻ bài cho vào túi, đoạn hỏi:

- Vừa rồi tiền bối đập lên vai tôi, thủ pháp độ đã ấn định cho tôi kỳ hạn bao nhiêu ngày?

Lão bà quái nhân cười:

- Thăng nhỏ khá thông minh đó. Ngươi nói đúng, vừa rồi ta vỗ vào vai ngươi là để truyền một cây kim độc vào cơ thể của ngươi. Nếu trong vòng hai trăm mười ngày ngươi không trở lại đây để ta lấy kim độc ra, ngươi sẽ bị hành hạ đau khổ sống dở chết dở, so với việc chặt tay chặt chân, khủng khiếp hơn nhiều.

Kim Ngang Tiều đã đoán phỏng được sự việc này, nên trong lòng không vui chút nào. Chàng biết mình rồi đây sẽ thành phế nhân quái gở nên trong lòng đã chán nản vô cùng

song đến lúc này, chàng không thể lùi lại được nữa. Điều an ủi duy nhất là chàng có thể trở thành một dị nhân võ công xuất chúng để hoàn thành công việc báo thù nhà.

Mối thù đó đã ghi khắc sâu đậm trong tâm khảm chàng, nên dù có hy sinh như thế nào để báo thù, chàng cũng không quản ngại. Trong đêm Câu Hồn Bang vây đánh gia đình chàng Kim Ngang Tiều đã trông thấy kẻ thù sát hại cha mẹ chàng, tàn sát gia nhân, phóng hỏa đốt nhà chàng, nên ngay từ lúc đó, chàng thầm thề nguyện thế nào chàng cũng phải báo được mối thù này.

Bởi thế, tâm đã quyết khi cầm lấy thẻ bài và nói ba tiếng ngậm ngùi “Thôi, cáo từ!...”, chàng liền băng mình đi ngay, không cho Lão bà trả lời.

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước, Lão bà ở sau lưng chàng đã nói:

- Người cứ đi thẳng theo đường hầm, sẽ có lối ra, chớ quay trở lại đường cũ.

Kim Ngang Tiều dừng lại, nghi kỵ:

- Nếu vậy, tôi sẽ gặp Câu Hồn Bang chủ?

Lão bà quái nhân nói:

- Ta đã cho người chiếc thẻ bài, Câu Hồn Bang chủ không dám gây sự với người nữa.

Kim Ngang Tiều gật đầu, đi luôn. Theo đúng lời dặn của Lão bà, theo đường động đi nữa chớ không quay lại đường cũ.

Từ đó trở đi quả nhiên không gặp sự gì cản trở. Đi được một hồi lâu, Kim Ngang Tiều thấy trước mặt phía xa, có ánh sáng le lói. Tới gần, chàng thấy đó là cửa động rộng lớn ăn thông ra bên ngoài núi.

Lúc này trời đã sáng, Kim Ngang Tiều ở trong bóng tối bao tiếng đồng hồ, khi ra ngoài lúc trời đã sáng rõ, nên mắt chàng chói lòa, phải nhắm một lúc mới mở ra nhìn quanh.

Chàng thấy mình đứng trong một sơn cốc ánh sáng chan hòa, quang cảnh tuyệt đẹp, một bên là sườn núi cao chót vót, một bên là rừng cây xanh rờn, xung quanh chàng đầy hoa thơm cỏ lạ đủ màu sắc, đủ hương vị, khiến chàng có cảm tưởng lạc đến một xứ thần tiên.

Nhưng Kim Ngang Tiều biết mình không có ngày giờ để la cà ngắm cảnh đẹp. Chàng vội vã tìm đường ra khỏi sơn cốc đó.

- o O o -